

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.113/2012/38. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év október 17. napján tartott nyilvános ülés, és a 2012. év december 5. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben *a Fővárosi Törvényszék 13.B.1490/2009/340. számú ítéletét* valamennyi vádlott tekintetében *megváltoztatja*.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának kizárását mellőzi.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját az I.r. vádlottnál 35 (harmincöt) évben, a II.r. és a III.r. vádlottaknál 30 (harminc) -30 (harminc) évben határozza meg.

A IV.r. vádlott cselekményét bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének minősíti.

Fegyházbüntetésének tartamát 12 (tizenkettő) évre enyhíti.

Az V.r. vádlott börtönbüntetését 2 (kettő) évre, a közügyektől eltiltást szintén 2(kettő) évre enyhíti.

A IV.r. vádlott esetében a Kisvárdai Városi Bíróság 1.B.661/2004/69. számú ítéletével kiszabott 1 (egy) év 10 (tíz) hónap börtönbüntetés végrehajtását tekinti elrendeltnek.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege helyesen 1.888.902 (egymillió-nyolcszáznyolcvannyolcezer-kilencszázkettő) Ft, melyből az I.r. vádlott 146.515 (egyszáznegyvenhatezer-ötszázötvenöt) Ft-ot, a II.r. vádlott 243.630 (kettőszáznegyvenháromezer-hatszázharminc) Ft-ot, a III.r. vádlott 177.040 (egyszázhetvenhétezer-negyven) Ft-ot, a IV.r. vádlott 290.255 (kettőszázkilencvenezer-kettőszázötvenöt) Ft-ot, az V.r. vádlott 203.965 (kettőszázháromezer-kilencszázhatvanöt) Ft-ot köteles az állam javára megfizetni. Az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak egyetemlegesen kötelesek további 791.917 (hétszázkilencvenegyezer-kilencszázötvenöt) Ft megfizetésére is az állam javára.

35.580 (harmincötezer-ötszáznyolcvan) Ft bünygyi költséget az állam visel.

Mellőzi tanú1 és tanú2 tanúk rendőri elővezetési díjának feltüntetését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a III.r. és a IV.r. vádlottak szabadságvesztésébe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 423.050 (négy százhuszonháromezer-ötven) Ft bünygyi költség merült fel, melyből a II.r. vádlott 50.960 (ötvenezer-kilencszázhatvan) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Egyetemlegesen kötelezi a bíróság az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottakat 294.050 (kettő százkilencvennégyezer-ötven) Ft bünygyi költség megfizetésére.

A további 78.040 (hetvennyolcezer-negyven) Ft bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. január 11. napján kihirdetett 13.B.1490/2009/340. számú ítéletével

Az I.r. vádlottat felbujtóként elkövetett emberölés büntette (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pont), kitartottság büntette (Btk.206.§.) és kiskorú veszélyeztetésének büntette (Btk.195.§.(1)(2) bekezdései) miatt mint visszaesőt - halmazati büntetésül - életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II.r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntette (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés a/, c/ és d/ pont) miatt mint többszörös visszaesőt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A III.r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntette (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés a/, c/ és d/ pont) miatt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A IV.r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntette (Btk.166.§.(1)(2) bekezdés a/, c/ és d/ pont) miatt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a feltételes szabadság legkorábbi időpontja 30 év.

Elrendelte a Kisvárdai Városi Bíróság 1.B.661/2004/69. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

Az V.r. vádlottat bűnpártolás büntette (Btk.244.§.(1)(3) bekezdés a/ pont) miatt mint többszörös visszaesőt 4 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett ítéletében az egyéb járulékos kérdésekről is, így a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az I.r. vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban bűnsegédi alakzat megállapítása végett, enyhítésért, a II.r. vádlott és védője felmentésért, a III.r. vádlott felmentésért, védője elsősorban felmentésért, másodlagosan a helyes minősítés megállapítása végett és enyhítésért, a IV.r. vádlott enyhítésért és a minősítés megváltoztatása végett, védője elsődlegesen a minősítés megváltoztatása végett, másodlagosan enyhítésért, az V.r. vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.26/2010/42. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság nem tartotta be maradéktalanul a perrendi szabályokat.

Az ügyben kiemelkedő szerepük volt az igazságügyi orvosszakértőknek, valamint - elsősorban a IV.r. vádlott vonatkozásában - az igazságügyi elmeorvosszakértőknek.

A sértett sérülései elszenvedési módjával kapcsolatban a bíróság kiegészítő szakértői véleményt is beszerzett, a szakértőket a tárgyalásra vissza is idézte.

Egyik szakértő meghallgatása során sem volt azonban figyelemmel arra, hogy 2009. október 1. napjától a Be.110.§.(1) bekezdésének szövegezése megváltozott, és így egyik szakértő figyelmeztetése sem felelt meg a kihallgatásukkor hatályos törvényi rendelkezéseknek.

Ez az eljárási szabálysértés azonban nem olyan jellegű, amely az ítélet hatályon kívül helyezését tenné szükségessé. Indokoltnak tartotta nevezettek megidézését, és nyilatkoztatását, hogy a korábban előadottakat fenntartják-e.

Bár a bíróság minden bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett, azonban tényállása - a vádlottak személyére vonatkozó részében - részben megalapozatlan, mert hiányos. A vádlottak előéletének pontosabb rögzítését indítványozta, utalva arra, hogy a korábbi elítélések feltüntetése a III.r. vádlott esetében el is maradt.

Hiányolta a vádlottak elmeállapotával kapcsolatos megállapítások tényállásban rögzítését is.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben eleget tett az indokolási kötelezettségének, és megfelelő érvekkel vetette el az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak védekezését, és a IV.r. vádlott módosított vallomásaival kapcsolatban is helyes álláspontra jutott.

Indokoltan vette figyelembe az I.r. és a II.r. vádlottakkal szemben a Nyíregyházi Városi Bíróságon folyt eljárás adatait.

A tényállásból okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekményeiket is helyesen minősítette.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket teljeskörűen felsorolta, és azokat súlyuknak megfelelően értékelve törvényes büntetést szabott ki a vádlottakkal szemben, amelyek szükségesek a büntetési célok eléréséhez.

A járulékos kérdésekben hozott döntéseket ugyancsak törvényesnek tartotta.

Indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének kiegészítését a vádlottak előéletére és elmeállapotára vonatkozó adatokkal, egyebekben pedig annak helybenhagyását.

Az ügy tárgyaláson történő elbírálását javasolta azzal, hogy a tárgyaláson az ügyészi részvétel kötelező.

Az I.r. vádlott a 2012. szeptember 19. napján érkezett beadványában a ***fellebbezését részletesen indokolta.***

Ebben ártatlanságát hangsúlyozta, állítva, hogy senkinek nem adott megbízást arra, hogy bárkit is megöljenek.

Tagadta, hogy ő a sértettet ismerte volna, és egyáltalán nem foglalkozott „futtatással”.

Állította azt is, hogy a IV.r. vádlottat sem ismeri és az V.r. vádlott is csak névrokona. Nem tudott magyarázatot adni arra, hogy nekik mi érdekük fűződött a rá terhelő vallomáshoz.

Hivatkozott arra is, hogy 2006-ban valóban kereste őt a Kisvárdai Rendőrkapitányság, mert a sértett feljelentett egy T nevű személyt, aki kitarotta őt. Neki sosem volt T a beceneve, és a rendőrség ezt a személyt nem kutatta fel. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság rendelje el ennek a személynek a felkutatását, mert ez cáfolná a megállapított tényállást. Tudomása szerint egyébként ez a T nevű személy azonos tanú2-vel.

Az elsőfokú bíróság ítéletét felülbírálatra alkalmatlannak tartotta, mert semmi nem bizonyítja a „feltételezett” tényállást.

Arra is hivatkozott, hogy az adatok szerint a IV.r. vádlott 2 millió Ft ígérete miatt tett rá terhelő vallomást. Őt a rendőrség az egész nyomozás alatt befolyásolta, amit a tárgyaláson nevezett el is mondott, de ezt az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe.

Egyetlen ember vallomásán alapul csak a tényállás, aki viszont régóta haragszik rá. Az ügyben szemtanú nincs.

A kitarottság büntetettét sem látta bizonyítottnak, ezért is szüntették meg vele szemben korábban a büntetőeljárást.

Az ügyben rendelkezésre álló szakértői véleménnyel kapcsolatban arra utalt, hogy ellentétes szakvélemények voltak az ügyben. A bíróságnak az első szakértői véleményt kellett volna elfogadnia.

A IV.r. vádlott helyszíni kihallgatásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy kétséges, hogy valóban ő vezette volna el a rendőröket a helyszínre, hogy tudta volna oda az utat. Ez ugyanis éppen hiányzik a videofelvételről. Szerinte a rendőrök vitték el a IV.r. vádlottat a helyszínre.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

A III.r. vádlott a 2012. június 14. napján érkezett beadványában szintén **megindokolta a fellebbezését.**

Elsődlegesen arra utalt, hogy az első rendőrségi vizsgálat balesetként zárta le az ügyet.

Érthetetlennek tartotta, hogy az V.r. vádlott miért várt két évet a bejelentésével?

Furcsának tartotta az V.r. vádlott által előadottakat, és azt is, hogy a gépkocsiját, amivel az állítólagos cselekmény történt, és az egyetlen bizonyíték lett volna, bezúzatta.

A IV.r. vádlott csak rájuk akarta kenni a gyilkosságot, és a tárgyaláson a terhelő vallomását vissza is vonta, de ezt követően őt az ügyész és az eljáró bíró megfenyegette.

Súlyos eljárási szabálysértésnek tartotta, hogy a bíróság a rendőrségen tett vallomásokat részletesen felolvasta, és ezzel a kihallgatottak szájába adta a szavakat.

Kifogásolta a IV.r. vádlott helyszíni kihallgatásáról készült videofelvételt, melyből véleménye szerint sok minden kimaradt.

Az elkövetés eszközeként megjelölt 40 kg-os betontömbbel kapcsolatban azt fejtette ki, hogy a sértettnek módja lett volna elszaladni vagy segítségért kiabálni, és védekezésre utaló sérülések sem voltak a kezén.

Ha egy ilyen súlyú betontömböt rádobnak a sértett fejére, sokkal súlyosabb sérülései lettek volna. Három lesújtás esetén szétzúzódott volna a feje.

Ők akkor 110 kg-osak voltak. Ha megütötték volna az 50-60 kg-os sértettet, szilánkos törései keletkeztek volna.

Mindezekből következően életszerűtlennek tartotta a tényállást. Érveléseiket az elsőfokú bíróság elutasította.

Aggályosnak tartotta az elindulás vonatkozásában rögzítetteket is, mert az elsőfokú bíróság nem foglalkozott az autópálya-matrica megvételével.

Arra is hivatkozott, hogy ő egyébként sem volt ismerős város2-n.

Indítványozta tanú1 és tanú3 tanúkenti kihallgatását, mivel ezekkel a személyekkel ő sosem beszélt a bűncselekményről.

A tanú1 vallomásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a tárgyalási vallomása szerint a rendőrségen felvett vallomásából kihagytak részeket.

Ugyancsak a III.r. vádlott a 2012. július 19. napján érkezett beadványában a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakra reagálva arra hivatkozott, hogy neki korábban sosem volt erőszakos bűncselekmény miatti elítélése.

Egyetértett azzal az ügyészi észrevétellel, hogy a szakértők figyelmeztetése nem felelt meg a hatályos törvényi rendelkezéseknek. Ez is azt bizonyítja, hogy az elsőfokú bíróság megfosztotta őket minden joguktól, minden bizonyítási indítványukat elutasította.

Az elsőfokú bíróság pusztán következtetések alapján hozta meg az ítéletét, és törvénysértő volt az elítélésük. Nem történt meg az ügy teljes felderítése.

Ártatlanságát hangsúlyozta, felmentését kérte.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében a fellebbezését fenntartotta.

Elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan bűnsegédi alakzat megállapítását, harmadlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

A felmentés körében azzal érvelt, hogy aggályos, hogy a tényállás teljes felderítése megtörtént-e, minden szükséges bizonyítékot beszerezett-e az elsőfokú bíróság?

Eljárási hibaként jelölte meg, hogy a IV.r. vádlott helyszíni kihallgatásának videofelvételéből hiányzik kb.20 perc, melyre nincs semmiféle magyarázat. Így tehát aggályosak a helyszínen tett vallomás keletkezésének körülményei.

Másrészt elmaradt a boncolást végző orvos kihallgatása. A vélemények közötti ellentéteket szerinte nem lehet azzal elintézni, hogy az utóbb eljáró szakértőknek több adat állt a rendelkezésükre.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottak végig egybehangzó vallomást tettek, tagadták a cselekmény elkövetését.

A rájuk terhelő vallomások hitelessége erősen megkérdőjelezhető. Az V.r. vádlott csak évekkel később tett bejelentést. Az ő vallomása, de a IV.r. vádlott vallomása is aggályos.

Bizonyítékok hiányában indítványozta az I.r. vádlott felmentését.

Másodlagos indítványát indokolva azt fejtette ki, hogy nem lát bizonyítékot arra, hogy az I.r. vádlott magatartása alakította volna ki társai szándékát. Ezzel kapcsolatban a vádiratban is közös megállapodás szerepelt.

A IV.r. vádlott sem mondott olyat, hogy az I.r. vádlott bujtotta volna fel társait az elkövetésre, megbeszélésről tett említést.

A tanú1 vallomásaival kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a tárgyaláson azt állította, hogy nem a III.r. vádlottól hallotta az általa elmondottakat, hanem a másik cellatárstól, akit ki kellett volna hallgatnia a bíróságnak. Az ő vallomása sem bizonyítja az I.r. vádlott felbujtói minőségét.

A felbujtás megállapításhoz nem elegendő, hogy az ő érdekkörében történt a cselekmény, hiszen a testvér megvédése lehet önkéntes is.

Az enyhítést célzó indítványával kapcsolatban megkérdőjelezte, hogy a kiszabott büntetés tetтарыos lenne. A tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést eltúlzottan súlyosnak tartotta.

Az I.r. vádlott felszólalásában a fellebbezését és az írásbeli beadványában foglaltakat fenntartotta. Szerinte a bíróságnak meg kellett volna bizonyosodnia arról, hogy a IV.r. vádlott valóban ismerte-e a helyszínt.

Hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, magától ment be a rendőrségre.

Új körülményként előadta, hogy lenne egy tanú - tanú4 - aki jelenleg a Fegyház és Börtönben van, el tudná mondani az igazat. A tanú4 elmondta neki, hogy együtt utazott fel város1-ből város2-be a IV.r., az V.r. vádlottal és a sértettel. Egy kocsmában találkozott össze velük, megegyeztek, hogy beszáll az üzemanyagköltségbe és akkor felviszik.

Védője csatlakozott a bizonyítási indítványhoz, kérve a tanú meghallgatását.

A II.r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta, és egyetértett a fellebbviteli főügyészség szakértők meghallgatására vonatkozó indítványával.

Véleménye szerint az elkövetés eszközének mérete vitatott. A másodfokú bíróság erről is meggyőződhet a szakértők meghallgatásakor.

Először közigazgatási eljárás indult a sértett halálával kapcsolatban, amely azzal a megállapítással zárult, hogy baleset történt. Másfél évvel később történt csak meg a bejelentés, hogy gyilkosság volt.

Erre tekintettel kérték a vádirat benyújtását követően újabb szakértő kirendelését.

Az ellentmondásokra a szakértők nem adtak kétséget kizáró válaszokat.

Hangsúlyozta, hogy nincs meg az elkövetés eszköze, csak személyi bizonyítékok vannak erre nézve is. Ilyen körülmények mellett pedig fokozottabban kellett volna vizsgálni a vallomások ellentmondásait.

Ebben a körben ugyan az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének, de az általa levont ténybeli következtetés téves.

A IV.r. vádlott cselekménybe bevonásának nem látta indokát, hiszen az szükségtelen kockázat volt.

A IV.r. vádlott részletesen megindokolta a tárgyaláson a vallomása visszavonását, és egyezően vallott az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottakkal abban a kérdésben, hogy miért voltak haragban, elismerte azt is, hogy tartozott nekik. Beszélt arról is, hogy az V.r. vádlott nagy összeget ajánlott fel a vallomásaért. A IV.r. vádlott vallomásával egyéb bizonyítékok is ellentétben álltak. Ebben a körben az elsőfokú bíróság már nem tett mindenben eleget az indokolási kötelezettségének.

Az V.r. vádlott terhelő vallomásának is van magyarázata, a 4-es számú főút melletti területet akarta megszerezni.

Tanú1 hallomástanúként jellemezte, de kétséges, hogy kitől hallotta, amit elmondott. Vallomása nem bizonyít semmit.

A tanú5 és tanú6 tanúk vallomásával kapcsolatban arra utalt, hogy a videofelvétel hiányosságai nem kerültek értékelésre, hiszen csak 20 perces kihagyással történt a helyszín megmutatása a IV.r. vádlott részéről. Véleménye szerint a IV.r. vádlottnak fogalma sem volt, hogy hol járnak, ami azt igazolja, hogy nem járt korábban a helyszínen.

Sokáig keresgélte a megfelelő követ is, és itt is van egy ugrás a felvételen.

A bíróság a fentiekkel kapcsolatban sem tett eleget indokolási kötelezettségének.

Álláspontja szerint semmilyen adat nincs a cselekmény első három vádlott általi közös megbeszélésére, hiszen ezen nem vett részt a IV.r. vádlott, így vallomása erre nem is tartalmaz adatot.

Ebből következően az előre kiterveltség megállapítására nem lett volna lehetőség.

Foglalkozott még az autópálya-matrica megvásárlásának időpontjával, melyre város4-ben a benzinkútnál került sor 23 óra 45 perckor. Ennek azért tulajdonított jelentőséget, mert a szakértő a halál időpontját 01 órára tette, márpedig a vádlottak addigra nem érhetek fel város2-re.

Az elkövetés időpontjával kapcsolatban a IV.r. vádlott egyébként is ellentmondásos vallomást tett, hiszen tett olyan nyilatkozatot is, miszerint odafelé nappal mentek, visszafelé éjszaka jöttek.

Ezeket az ellentmondásokat sem oldotta fel az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

Másodlagos indítványában a büntetés enyhítését kérte, mert az eltúlzott.

A II.r. vádlott fellebbezését fenntartva csatlakozott a védője által elmondottakhoz, azt csak annyiban egészítette ki, hogy a IV.r. vádlott vallomásával belekeverte az ügybe tanú20-t is, és ez is azt mutatja, hogy itt bosszúról van szó.

A III.r. vádlott védője felszólalásában fenntartotta a fellebbezését.

Álláspontja szerint az ítélet a Be.351.§.(2) bekezdés a/ és c/ pontja alapján megalapozatlan, így annak hatályon kívül helyezése indokolt.

Osztotta az ügyészi álláspontot, hogy nem sorolta fel az elsőfokú bíróság a III.r. vádlott korábbi büntetéseit, ez is jelzi az ítélet elnagyoltságát.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a a Be.117.§.(4) bekezdése szerint nem figyelmeztette a vádlottakat a hamis vád törvényes következményeire. Ennél fogva a IV.r. és az V.r. vádlottak vallomása nem vehető figyelembe. A Be.375.§.(1) bekezdése alapján ezért az ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

Az elsőfokú bíróság csak a vádlottak bűnösségét alátámasztó adatokat vette figyelembe, azt cáfolókat meg sem említette az indokolásában.

Ilyen bizonyítékként hivatkozott az autópálya-matricára, melyet 23 óra 50 perckor vásároltak a város3 MOL kútnál.

Ennek tényét egyébként a IV.r. vádlott kezdetben tagadta is, azzal az indokolással, hogy ebből vissza lehetett volna következtetni, hogy város2-n jártak. Amikor pedig az erre vonatkozó bizonyítékot elétárták, akkor azt állította, hogy igen vettek matricát a benzinkútnál. Tehát ekkor is hazudott.

Az elsőfokú bíróság nem is foglalkozott a Kisvárdai Önkormányzatnak azzal a tájékoztatásával, hogy a III.r. vádlott azon a napon 15 óráig közmunkán vett részt.

Ellentmondásos volt a IV.r. vádlott vallomása az elindulás időpontjára is, hiszen kezdetben azt állította, hogy világosban 12-14 óra körül indultak el, 17 óra körül értek fel, 18 óráig keresték a helyszínt, 19 óra körül indultak vissza.

Ezzel szemben kiderült, hogy nem indulhattak el akkor, és a cselekmény sem történhetett világosban.

9 óra 20 perckor volt a halottszemle, és a halál időpontját 8-12 órával korábbra tették.

A IV.r. vádlott vallomása tehát minden bizonyítéknak ellentmond.

A későbbiekben a IV.r. és az V.r. vádlottak úgy nyilatkoztak, hogy reggel 7-kor értek vissza város3-ra.

Ennek viszont ellentmond az V.r. vádlott híváslistája, ami nem igazolta azt a vallomását, hogy otthon lett volna, hogy város3-ra mentek volna, mert nem volt bejövő hívása. Nem fogadható el az az állítása, hogy akkor lehet, hogy a másik telefonjára jött a hívás. Ráadásul ezt nem is derítették fel.

A tanú1 vallomását értékelve arra hivatkozott, hogy abban komoly tárgyi tévedések vannak, ami arra utal, hogy nem a III.r. vádlott beszélt neki a cselekményről. Hiányolta a harmadik zárkatárs kihallgatását.

Érthetetlennek tartotta a gépkocsi eladását, és törvénysértőnek a vevő - tanú7 - meghallgatásának elutasítását.

Részletekbe menően vitatta az orvosszakértői megállapításokat is. Álláspontja szerint nemhogy nem állapították meg, hogy történhetett a cselekmény úgy, ahogy azt a IV.r. vádlott elmondta, hanem éppenhogy nem erősítették azt meg. A szakértők nem látták a holttestet, pusztán fényképek, leírások alapján adtak véleményt.

Hivatkozott arra is, hogy a sértettet az adatok szerint a kövek között találták meg, és csak amikor a mentősök megfordították, akkor került a vízbe.

A tárgyaláson kihallgatott szakértők nem valószínűsítették a IV.r. vádlott által megjelölt követ sem, sőt a rádobás tekintetében ki is zárták az állítását. Azt is kizárták a szakértők, hogy a sértett a földön fekvé szenvedte volna el a kővel történő ütések.

A vonzóási nyomok nem voltak megállapíthatóak a helyszínen, nem találtak erre utaló vérnyomot.

Tévesen utasította el az elsőfokú bíróság a fizikus-szakértő bevonására vonatkozó indítványt.

Az orvosszakértők másodfokú tárgyaláson történt meghallgatása után is fenntartotta a hatályon kívül helyezési indítványát.

Azt fejtette ki, hogy a halottszemlé és a boncolást végző orvosok nem láttak idegenkezűséget. Az újabb szakértők azért tehettek csak eltérő megállapításokat, mert ismerték a IV.r. vádlott vallomását. Ez azonban a törvényes figyelmeztetés elmaradása miatt nem vehető figyelembe.

A halál időpontjával kapcsolatban arra utalt, hogy ez a halottszemle előtt 8-12 órával következett be. Ez pedig ellentétben áll azzal, hogy az adatok szerint 23 óra 50 perckor indulhattak el a város3-ról.

Az is ellentmondásos, hogy a IV.r. vádlott folyamatosan azt állította, hogy világosan indultak el.

Ezzel összefüggésben utalt a sértett fején talált legalább 3 sérülésre is, megjegyezve, hogy ez azt feltételezné, hogy mindig ugyanoda sújtott az elkövető a kővel, ami pedig sötétben elképzelhetetlen.

Elfogadhatatlannak tartotta, hogy a szakértők a boncolásnál rögzítetteken kívül egyéb sérüléseket is találtak a fényképfelvételek alapján.

A cselekmény minősítő körülményeit nem kellő részletességgel és nem a vádlottakra lebontva elemezte az elsőfokú bíróság. Az előre kiterveltségre az utólagos magatartásokból következtetett vissza, abból, hogy az autót bontóba kellett vinni.

A különös kegyetlenségre nincs tényadat a tényállásban.

Az enyhítést célzó fellebbezést is fenntartotta. A vádlott nem visszaeső, büntetése nem tetтарыos.

A III.r. vádlott fenntartotta a fellebbezését és a beadványaiban írtakat.

A IV.r. vádlott védője a fellebbezését fenntartotta.

Elsődlegesen a minősítés megváltoztatását, a vádlott bűnsegédi minőségének megállapítását, a különös kegyetlenség mint minősítő körülmény mellőzését indítványozta.

Másodlagosan a büntetés jelentős enyhítésére tett indítványt.

A bűnsegédi minőség megállapíthatósága kapcsán azzal érvelt, hogy a vádlott sofőri szerepe, és az, hogy rövid ideig segített a már bántalmazott sértett vonzolásában, nem járult hozzá a halál beálltához.

A különös kegyetlenség esetében arra hivatkozott, hogy a IV.r. vádlott nem vett részt a cselekmény ilyen módon történt végrehajtásában. A vonzolás során a sértettnek csak 8 napon belüli sérülései keletkeztek, a vízbefulladás pedig a szakértők kizárták.

Az enyhítés körében nyomatékosan kérte értékelni, hogy az ítélet a IV.r. és az V.r. vádlott alapult.

A IV.r. vádlott a vallomása visszavonására is kellő magyarázatot adott későbbi írásos nyilatkozatában. Ennek körülményeit és a fenyegetettségét az elsőfokú bíróság maga is észlelte, fel is hívta erre a büntetés-végrehajtás figyelmét.

Álláspontja szerint a beismerő vallomást nagyobb súllyal kell figyelembe venni.

Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a cselekmény 2006-ban történt, hogy 3 kiskorú gyermeke van, korábban enyhébb megítélésű cselekmények miatt volt büntetve.

Kérte a pszichológus szakértői vélemény figyelembe vételét is.

A IV.r. vádlott felszólalni nem kívánt.

Az V.r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta.

Utalt arra, hogy az V.r. vádlott vallomása nélkül nem derült volna fény a cselekményre, és az ő vallomásán alapul az ítéleti tényállás. A vádlott okát adta annak is, hogy miért 2 év múlva tett bejelentést.

A megállapított tényállást, a bűnösség megállapítását és a minősítést sem vitatta.

Arra hivatkozott, hogy a cselekmény büntetési tétele 5 évig terjedő szabadságvesztés, és a vádlott előéletét és az időmúlást is figyelembe véve eltúlzottan súlyos a kiszabott büntetés. Annak lényeges enyhítését kérte.

Az V.r. vádlott fellebbezését fenntartva csatlakozott a védőjéhez.

Előadta, hogy a vele szemben érvényben lévő lakhelyelhagyási tilalom miatt napszámos munkát (almaszedés) végez.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában írtakkal egyezően szólalt fel.

Azt annyiban egészítette ki, hogy az elsőfokú bíróság nem teljesítette maradéktalanul ügyfelderítési kötelezettségét, lényeges ellentmondásokat nem oldott fel, az igazságügyi orvosszakértők meghallgatása sem volt teljeskörű.

Az elsőfokú bíróság ítéletét részben megalapozatlannak tartotta, mert a tényállás személyi része és a történeti tényállás is hiányos és iratellenes.

Tanú⁸ beadványával kapcsolatban arra utalt, hogy annak valós alapja nincs, és hogy a vádlottak már korábban is próbálták az eljárást megghiúsítani.

Az orvosszakértők másodfokú tárgyaláson történt meghallgatására reflektálva azt fejtette ki, hogy a szakvélemények között nincs érdemi eltérés. Egyértelműen megállapítható, hogy a sértettet elsöprő erejű bántalmazás érte, nem baleset történt.

A halál időpontjával kapcsolatban az elsőfokú bíróság úgy fogalmazott, hogy az pontosan meg nem határozható időben történt.

Az orvosszakértők meghallgatása alapján azonban el lehet döntení ezt a kérdést, a távolság és az idő alapján. A szakértők abban egyetértettek, hogy a 8-12 óra mind a halál bekövetkezésének időpontja nem egy határozott időpont.

Az igazságügyi orvosszakértő¹ nem vitatott véleménye szerint plusz mínusz 4 óra eltérés lehetséges.

Ebből pedig az következik, hogy a cselekmény elkövetése belefér az egyéb bizonyítékok alapján megállapítható időtartamba.

A III.r. vádlott védőjének a figyelmeztetés elmaradásával kapcsolatos érveiről, és a hatályon kívül helyezés szükségességéről azt fejtette ki, hogy a Be.117.§.(4) bekezdésében írt figyelmeztetés tényleg nem hangzott el, de a IV.r. vádlott még a nyomozás során tette meg a terhelő vallomását, amikor pedig a figyelmeztetése teljes volt.

Indítványozta a tényállás pontosítását, és ezzel összefüggésben az indokolás kiegészítését is.

A vádlottak bűnösségére levont következtetéseket okszerűnek, cselekményeik minősítését törvényesnek tartotta.

A IV.r. vádlott társtettesi minőségével kapcsolatban azzal érvelt, hogy a vádlott szeme előtt történt a bántalmazás és a sértett halála bekövetkezése is, és maga is részt vett a sértett vonzolásában.

A különös kegyetlenséget is megállapíthatónak látta e vádlottnál. Ezt ugyanis a sértett szempontjából kell megítélni. A sértett fiatal, kistermetű lány volt, szemben a vádlottak erős testalkatával. Elsöprő erejű támadás érte, védekezni esélye sem volt. A vádlottak őt a vízbe is beledobták.

A büntetések enyhítését sem látta indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta és azt, hogy nem fenyegették meg a IV.r. vádlottat.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán felmentését kérte, mivel nem követett el bűncselekményt. Kifogásolta, hogy nem kapott lehetőséget ártatlanságának bizonyítására.

A III.r. vádlott az utolsó szó jogán felmentését kérte.

A IV.r. és az V.r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívántak felszólalni.

A fellebbezések csak a IV.r. vádlott cselekményének eltérő minősítése, és az enyhítésre irányuló részükben alaposak.

A vádlotti és védői fellebbezések alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság több ponton is megsértette az eljárási szabályokat.

Nem tett eleget teljes körűen ügyfelderítési kötelezettségének.

Nem állapította meg - bár erre nézve a bizonyítékok a rendelkezésére álltak - hogy az ölési cselekmény végrehajtásában részt vevő vádlottak mikor indultak el, mikor érkeztek meg az elkövetés helyére, és így nem állapította meg a cselekmény végrehajtásának, a halál bekövetkezésének időpontját sem.

Nem tett megállapítást az elkövetés feltételezhető eszközének jellemzőiről sem.

A fentiekkel kapcsolatban rendelkezésére álló bizonyítékokat is figyelmen kívül hagyta, indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Ennek a megalapozatlanságnak a kiküszöbölésére a másodfokú bíróságnak bizonyítást kellett felvennie, az ügyben a nyomozás során, illetve a bírósági eljárásban eljáró orvosszakértők együttes meghallgatásával kellett tisztáznia a halál bekövetkezésének időpontját, egybevetve az autópálya-matrica megvételére vonatkozó, illetve az V.r. vádlott híváslistájában lévő adatokkal, továbbá az internetről letöltött útvonaltervező adataival.

Az elkövetés eszközével kapcsolatban az iratok tartalma (a IV.r. vádlott előadása, az orvosszakértők tárgyalási nyilatkozatai és a III.r. vádlott védője által a bírósági iratok 131. sorsz. alatt becsatolt felvételek) alapján kellett a másodfokú bíróságnak levonni ténybeli következtetést.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor nem észlelte, hogy a nyomozás során igazságügyi orvosszakértő2 véleményt adó az orvosszakértő szakvéleménye nem felelt meg a Be.101.§.(2) bekezdésében foglaltaknak, és nem intézkedett a szakvélemény kiegészítése és együttes szakvélemény beszerzése érdekében.

Ezt az eljárási szabálysértést is orvosolhatónak tartotta a másodfokú bíróság. Az orvosszakértő2 igazságügyi orvosszakértői véleményének kiegészítésére és együttes orvosszakértői vélemény benyújtására hívta fel.

A szakértők meghallgatásakor is eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor nem volt figyelemmel a Be.110.§.(1) bekezdésének 2009. október 1. napjától megváltozott rendelkezésére, és a szakértők figyelmeztetése így nem felelt meg a kihallgatásukkor hatályos törvényi rendelkezéseknek.

Ezt az eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság a szakértők egyébként is indokolt meghallgatása során az eljárási szabályoknak megfelelő figyelmeztetésükkel orvosolta.

Eljárási szabályt sértett akkor is, amikor az orvosszakértők párhuzamos meghallgatását úgy folytatta le, hogy azon a 1156/2010. számon készített újabb orvosszakértői vélemény elkészítői közül csak az igazságügyi orvosszakértő1 vett részt, szakértő-társa, az orvosszakértő3 pedig nem.

Ezt az eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság a szakvéleményt adó szakértők megidézésével, orvosszakértő1 és orvosszakértő2 igazságügyi szakértők elsőfokú tárgyaláson tett nyilatkozatainak ismertetésével és tárgyalási meghallgatásukkal orvosolta.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a Be.258.§.(3) bekezdés b/ pontja alapján az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak esetében a személyi körülményeikre vonatkozó tények között elmulasztotta feltüntetni a róluk készült elmeorvos-szakértői és pszichológus szakértői vélemények megállapításait, illetve valamennyi vádlott esetében hiányos és pontatlan volt (vagy el is maradt) a korábbi büntetéseikre vonatkozó adatok feltüntetése.

Ezt a részbeni megalapozatlanságot a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján küszöbölte ki.

A felderítetlenség körébe tartozó eljárási szabálysértés volt az is, amikor az elsőfokú bíróság kritika nélkül elfogadta a tanú1 azon állítását, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején fogvatartásban volt, holott a beszerzett előzményi iratok között rendelkezésére állt a Kisvárdai Városi Bíróság 1.B.579/2005. számú irata, mely ügyben a tanú1 is vádlottként szerepelt, és amelyből megállapíthatta volna, hogy a 2006. szeptember 12. napján jogerős ítélettel kiszabott 1 év 4 hónap börtönbüntetését 2006. december 6. napján kezdte el letölteni. Tisztázni kellett volna, hogy tanú1 milyen ügyben volt fogvatartásban a bűncselekmény elkövetésének időpontjában.

Ennek azért tulajdonított a másodfokú bíróság jelentőséget, mert az I.r. vádlott erre vonatkozó védekezését az elsőfokú bíróság azzal vetette el, hogy tanú1 azért sem lehetett résztvevője a cselekménynek, mert a bűncselekmény idején fogvatartásban volt.

A másodfokú bíróság megkereste a Büntetés-Végrehajtás Országos Parancsnokságát, aki azt a tájékoztatást adta a 2012. november 6. napján kelt átiratában, hogy tanú1 2006. június 14-től 2006. december 5-ig nem volt bv. intézetben.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a III.r. vádlott védőjének azt az álláspontját, hogy a IV.r. vádlott esetében elmaradt a Be.117.§.(4) bekezdésében foglalt figyelmeztetés, így vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe.

A Be.117.§.(2) bekezdése pontosan megjelöli, hogy a terheltet a kihallgatásának megkezdésekor mire kell figyelmeztetni. E figyelmeztetésnek, valamint a terheltnek erre adott válasza jegyzőkönyvezésének elmaradásához fűzi csak a törvény azt a következményt, hogy a terhelti vallomás bizonyítékként nem vehető figyelembe. E bekezdésben nincs felsorolva a hamis vádolás tilalmára történt figyelmeztetés, ez a (4) bekezdésben szerepel, ez viszont a figyelmeztetés elmaradásához nem fűzi a (2) bekezdésben írt következményt.

Törvényesen járt el ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a bizonyítási indítványokat elutasította, és ezt ítéletében a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontja értelmében meg is indokolta. Az indokolást azonban a másodfokú bíróság szükségesnek látta kiegészíteni.

A fizikus szakértő bevonása az orvosszakértőknek a tárgyaláson az elkövetés feltételezhető eszközével kapcsolatos nyilatkozatai miatt volt szükségtelen.

Az I.r. vádlott kitartottsági ügyében a város1-ben nyomozó rendőr meghallgatására sem volt szükség, mert az ügy megítélése szempontjából vallomásától nem volt várható olyan bizonyíték, amit a rendelkezésre álló iratok ne tartalmaznának.

A II.r. vádlott védője indítványozta tanú9 tanúkénti meghallgatását és híváslistája beszerzését amiatt, mert az V.r. vádlottal ő beszélt akkor telefonon.

A II.r. vádlott 2011. augusztus 31. beadványában (bíróági iratok 286. sorsz.) arra is hivatkozott, hogy a tanú9 volt az, aki el akarta adni a sértettet.

A bíróági iratok 308. sorsz. alatti bizonyítási indítványában azt is állította, hogy tanú9 város2-ből lement város1-be és magukkal is vitték, de város4-ből visszafordultak, mert kiderült, hogy a sértett fiatalkorú. Ő mindennek szemtanúja volt, mert akkor éppen az V.r. vádlottnál volt egy pótkerék miatt. Ő is kérte a tanú9 híváslistájának, és az autópálya-matrica vásárlásának ellenőrzését.

A híváslista beszerzésére egy év után már nincs lehetőség, és a tanú kihallgatása iránti indítványt is indokoltan utasította el az elsőfokú bíróság. Rendelkezésre állt ugyanis a nyomozati iratok között az V.r. vádlott híváslistája a bűncselekmény

elkövetésének idejére, amely bizonyítékként értékelhető volt. A sértett állítólagos eladására vonatkozóan indítványozott bizonyítás pedig az egyéb bizonyítékok (a IV.r., az V.r. vádlottak, tanú10 tanú vallomása) miatt volt szükségtelen, mert azok kellő adatot szolgáltatottak a cselekményt megelőző eseményekről, és magáról az ölési cselekmény végrehajtásának körülményeiről.

A másodfokú bíróság elutasította tanú4 tanúkenti meghallgatása iránt az I.r. vádlott és védője által előterjesztett bizonyítási indítványt, mert a rendelkezésre álló bizonyítékok olyan zárt logikai láncolatban állnak, amely kizárólag egy irányba, az I.r. vádlott felelősségének irányába mutatnak, így a bejelentett újabb tanú kihallgatása a másodfokú bíróság álláspontja szerint szükségtelen.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás a Be.351.§.(2) bekezdés b/ pontja alapján részben megalapozatlan, mert az több ponton is hiányos, így a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján részben az iratok tartalma, ténybeli következtetés, részben pedig a tárgyaláson felvett bizonyítás alapján pontosításra, kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

- Az ítélet 4. oldal 2. bekezdését követően rögzíti, hogy az I.r. vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem pedig a vizsgálatkor nem szenvedett az elméműködés olyan kóros állapotában - elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban - amely kizárta, vagy korlátozta volna a cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A pszichológus szakértő véleménye szerint az I.r. vádlottnál a vizsgálati eredmények alacsony színvonalú értelmi képességeket tükröznek, mentális retardációra utaló jellegzetesség azonban nem merült fel. A személyiségvizsgálat eredményei fejletlen, extrovertált típusú személyiség szerkezetet tükröznek, akit kóros személyiségfejlődés nem jellemez, akire alkalmazkodási-beilleszkedési nehézségek a jellemzőek, illetve antiszociális jellegű konfliktuskezelésre hajlamos (igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény, nyom. ir. III. kötet 1961-1975. oldalai).

- Ezt követően megállapítja azt is, hogy az I.r. vádlottat a Nyíregyházi Városi Bíróság az 1997. március 6. napján jogerőre emelkedett Fk.2863/1996. számú ítéletével garázdaság büntette, súlyos testi sértés büntettének kísérlete, magánlaksértés vétsége és 2 rb. könnyű testi sértés vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta, megállapítva, hogy pártfogó felügyelet alatt áll (vádlott erkölcsi bizonyítványa, nyom. ir. III. kötet, 1947. oldal).

- A 4. oldal 3. bekezdését azzal pontosítja, hogy a Kisvárdai Városi Bíróság ítéletének alszáma 9. (lásd beszerzett előéleti iratok).

- A 4. oldal 3. bekezdését követően rögzíti azt is, hogy az I.r. vádlottat a Kisvárdai Városi Bíróság a 2006. október 16. napján jogerőre emelkedett 10.B.195/2006/5. számú ítéletével a 2005. december 15. napján társtettesként, csoportosan, folytatólagosan elkövetett garázdaság büntette miatt mint visszaesőt 60.000 Ft

pénzbüntetésre ítélte (erkölcsi biz., bírósági iratok I. kötet 3-I. szám, nyom. ir. 915. oldalán lévő ítéletkiadmány).

- Ugyancsak a Kisvárdai Városi Bíróság a 2009. február 24. napján jogerőre emelkedett 1.B.477/2008/8. számú ítéletével a 2007. április 20. napján elkövetett közokirat-hamisítás bűntette miatt mint visszaesőt 45.000 Ft pénzbüntetésre ítélte (erkölcsi biz., bírósági iratok I. kötet 3-I. szám).

- A 4. oldal 5. bekezdése után a személyi részt kiegészíti a II.r. vádlottra beszerzett igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításaival, mely szerint a vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem pedig a vizsgálatkor nem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában - elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban - amely kizárta, vagy korlátozta volna a cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A pszichológus szakértői vélemény szerint a II.r. vádlott vizsgálati eredményei átlagosan fejlett értelmi képességeket, enyhe neurotikus labilitást, szociopátiás személyiség-fejlődési tendenciát, szociális konfliktushelyzetben antiszociális megnyilvánulási készségre való hajlamosságot jeleznek - annak ellenére, hogy az érdekei függvényében és terjedelmében képes a konvencióknak, elvárásoknak megfelelő magatartásszabályozásra (igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény, nyom. ir. III. kötet 1821-1837. oldalai).

- A 4. oldal 6. bekezdésében a II. vádlott elsőként feltüntetett elítélésére folytatólagosan, társtettesként, nagyobb értékre, dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás bűntette miatt került sor (erkölcsi bizonyítvány, bírósági iratok I. kötet, 3-II).

- A 4. oldal utolsó bekezdésében írt elítélésre a helyesen rögzített garázdaság bűntette mellett társtettesként elkövetett lopás bűntette és társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt került sor (erkölcsi bizonyítvány, bírósági iratok I. kötet, 3-II).

- Az 5. oldal 1. bekezdésében megjelölt büntetéséből a II.r. vádlott büntetését kitöltve szabadult.

- Az 5. oldal 1. bekezdését követően feltünteteti még a II.r. vádlott alábbi elítéléseit is:

- A Nyíregyházi Városi Bíróság az 1997. május 18. napján jogerőre emelkedett 10.Fk.905/1997. számú ítéletével társtettesként elkövetett garázdaság bűntette és társtettesként elkövetett magánlaksértés bűntette miatt mint többszörös visszaesőt 7.200 Ft pénzbüntetésre ítélte (erkölcsi biz., nyom. ir. III. kötet, 1797. oldala).
- A Kisvárdai Városi Bíróság az 1997. május 18. napján jogerőre emelkedett 4.B.547/1998/2. számú ítéletével lopás vétsége miatt 7.500 Ft pénzbüntetésre ítélte (erkölcsi biz., nyom. ir. III. kötet, 1797. oldala).

- Az 5. oldal 2. bekezdésében feltüntetett elítélésre többek által elkövetett erőszakos közöszörlés büntette miatt került sor.

- Az 5. oldal 3. bekezdésében írt ítéletben társtettesként elkövetett garázdaság büntette mellett aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette és társtettesként elkövetett rongálás vétsége miatt került sor a többszörös visszaeső a II.r. vádlott elítélésére.

- Az ítélet 5. oldal 4. bekezdésében szereplő büntetéséből a II.r. vádlott büntetését kitöltve szabadult.

- Az 5. oldal 5. bekezdését követően feltünteti még a II.r. vádlott jelen eljárás alatti egyéb elítéléseit is:

- A Kisvárdai Városi Bíróság a 2008. szeptember 2. napján jogerőre emelkedett 1.B.122/2008/7. számú ítéletével a 2008. február 12. napján elkövetett garázdaság vétsége miatt 35.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.
- A Kisvárdai Városi Bíróság a 10.B.45/2007/68. számú ítéletével, amely a Szabolcs-Szatmár Megyei Bíróság 2.Bf.281/2008/4. számú ítélete folytán 2008. október 10. napján jogerőre emelkedett, a 2006. október 6. napján elkövetett lopás vétsége és 2 rb. közokirattal visszaélés vétsége miatt 108.000 Ft pénzbüntetésre ítélte (erkölcsi biz., bírósági iratok I. kötet, 3-II.szám).

- Az 5. oldal 6. bekezdését követően a személyi részt kiegészíti a III.r. vádlottól készített igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításaival, mely szerint a vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem pedig a vizsgálatkor nem szenvedett az elme működés olyan kóros állapotában - elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban - amely kizárta, vagy korlátozta volna a cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A pszichológus szakértő véleménye szerint a III.r. vádlott vizsgálati eredményei átlagos színvonalú értelmi képességeket tükröznek, mentális retardációra utaló jellegzetesség nem merült fel. A személyiségvizsgálat eredményei kóros fejlődési tendenciát nem jeleznek, olyan énközpontú és vágyorientált gondolkodású, szociopátiás fejlődésű személyiséget tükröznek, akire alkalmazkodási-beilleszkedési nehézségek a jellemzők, aki antiszociális jellegű szociális konfliktuskezelésekre hajlamos (igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény, nyom. ir. III. kötet 1679-1693. oldalai).

- Ugyanezt a részt kiegészíti a III.r. vádlott korábbi büntetéseivel:

- A Kisvárdai Városi Bíróság a 2003. január 16. napján jogerőre emelkedett 10.B.615/2002/4. számú ítéletével társtettesként elkövetett garázdaság büntette és társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérlete

miatt 50.000 Ft pénzbüntetésre ítélte (ítéletkiadmány, nyom. ir. II. kötet, 977. oldal).

- A Kisvárdai Városi Bíróság a 2004. március 2. napján jogerőre emelkedett 8.B.51/2004/2. számú végzésével ittas járművezetés vétsége miatt 57.500 Ft pénzbüntetésre és 1 év járművezetéstől eltiltásra ítélte (erkölcsi biz., nyom. ir. III. kötet, 1645. oldala).
- A Kisvárdai Városi Bíróság a 2006. október 16. napján jogerőre emelkedett 10.B.195/2006/5. számú ítéletével a 2005. december 15. napján társtettesként, csoportosan, folytatólagosan elkövetett garázdaság büntette és súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt 60.000 Ft pénzbüntetésre ítélte (ítéletkiadmány, nyom. ir. II. kötet, 915. oldal).

- Az ítélet 5. oldal 7. bekezdését kiegészíti a IV.r. vádlottról készített igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény megállapításaival, mely szerint a vádlott sem a cselekmény elkövetésekor, sem pedig a vizsgálatkor nem szenvedett az elmeműködés olyan kóros állapotában - elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban - amely kizárta, vagy korlátozta volna a cselekménye társadalomra veszélyes következményeinek felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

A pszichológus szakértő véleménye szerint a IV.r. vádlott vizsgálati eredményei átlagosan fejlett értelmi képességeket, valamint gyenge autonómiájú, sodródó, hiszteroid megnyilvánulásokra hajlamos énközpontú szemléletmóddal jellemezhető éretlen személyiséget tükröznek. Kóros fejlődésre utaló jellegzetességek nem jelentkeztek (igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény, nyom. ir. III. kötet 1475-1491. oldalai).

- Ezt követően feltünteti még a IV.r. vádlott további elítéléseit is:

- A Mosonmagyaróvári Városi Bíróság a 2004. augusztus 26. napján jogerőre emelkedett B.385/2004/3. számú ítéletével embercsempészés büntette és bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 6 hónapi - végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte.
- A Kisvárdai Városi Bíróság a 2006. május 17. napján jogerőre emelkedett 8.B.33/2006/13. számú ítéletével csalás vétsége miatt 40 nap közérdekű munkára ítélte (erkölcsi biz., bírósági iratok I. kötet, 3-IV.).

- Az 5. oldal utolsó előtti bekezdését a beszerzett iratok alapján azzal javítja ki, hogy a IV.r. vádlottat a Kisvárdai Városi Bíróság az 1.B.661/2004/69. számú ítéletével 1 év 10 hónap felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

- Az 5. oldal utolsó bekezdésében írt elítélés helyes elsőfokú ügyszáma 1.B.579/2005/22. az elítélésre 2 rb. bűnsegédként elkövetett lopás büntette miatt került sor. A bíróság ebben az ítéletében elrendelte a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.385/2004/3. számú ítéletével kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is.

- A 6. oldal 2. bekezdését követően megjegyzi azt is, hogy az V.r. vádlott 1989-ben állt először bíróság előtt és azt követően az ítéletben elsőként feltüntetett elítélésig 12 elítélése volt, az összbüntetési ítéletekkel együtt (erkölcsi biz., nyom. ir. III. kötet 2083-2091. oldalai és bírósági iratok I. kötet 3-V.).

- A 6. oldal 5. bekezdését követően rögzíti azt is, hogy az V.r. vádlottat az Egri Városi Bíróság a 2001. szeptember 9. napján jogerőre emelkedett 24.B.26/2001/4. számú ítéletével 3 rb. folytatólagosan elkövetett lopás büntette és 2 rb. társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt mint különös visszaesőt 1 év - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte.

- A 6. oldal 6. bekezdésében megjelölt elítélés elsőfokú ügyszáma helyesen 7.B.113/2003/20. Az elítélésre bűnsegédként elkövetett magánlaksértés büntette és 2 rb. súlyos testi sértés büntettének kísérlete, melyből 1 rb. társtettesként elkövetett miatt került sor (beszerzett előzményi irat).

- A 6. oldal 6. bekezdését követően feltünteti még, hogy az V.r. vádlottat a Kisvárdai Városi Bíróság a 2007. június 4. napján jogerőre emelkedett 10.Bk.135/2007/2. számú végzésével a 2007. március 3. napján elkövetett jogtalan elsajátítás vétsége miatt 6 hónap - végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte, mint többszörös visszaesőt (beszerzett előzményi irat).

- Az ítéleti tényállást a 7. oldal 8. bekezdésében azzal pontosítja, hogy az I.r. vádlott a sértettet a tanú11 lakásán helyezte el (a IV.r. vádlott és a tanú10 vallomása)

- A 8. oldal 2. bekezdését azzal helyesbíti, hogy az V.r. vádlott gépkocsijának forgalmi rendszáma 7 volt (nyom. ir. I. kötet 733-735. oldalain lévő gépjármű adatlap).

- A 8. oldal 3. bekezdés 1. mondatát azzal egészíti ki, hogy a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak 2006. szeptember 26. napján 23 óra 50 perckor vásároltak a 7 forgalmi rendszámú gépkocsira autópálya-matricát (nyom. ir. I. kötet, 705. oldala).

- Ugyanezen bekezdés utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy erre a helyre 2006. szeptember 27. napján 02 óra 30 perc és 03 óra 30 perc között érkeztek. Erre a kiegészítésre a másodfokú tárgyaláson lefolytatott bizonyítás alapján került sor.

- A 8. oldal 4. bekezdés 4. mondatából mellőzi a „teljes erőből” szavakat és helyére a pontosan meg nem állapítható erővel kifejezést illeszti. Ugyanezt a mondatot azzal is pontosítja, hogy a betondarab 13,4 kg-ot meghaladó, pontosan meg nem állapítható tömegű volt (orvosszakértők tárgyalási nyilatkozatai, a III.r. védőjének beadványához csatolt fényképmelléklet a bírósági irat III. kötet, 131. sorszáma alatt).

- Ugyanezen bekezdés utolsó mondatából mellőzi a fejére dobás kifejezést, és helyette azt állapítja meg, hogy kb. három alkalommal a betondarabot végig kézben

tartva fejbe ütötte (orvosszakértők tárgyalási nyilatkozatai, 181. sorsz. tárgyalási jegyzőkönyv).

- Ugyanebben a bekezdésben rögzíti azt is, hogy a sértett halála 03 óra 30 perc és 04 óra között következett be (orvosszakértők tárgyalási nyilatkozata).

- A 8. oldal utolsó bekezdés utolsó mondatát azzal egészíti ki, hogy a sértett holttestét 07 óra 50 perckor találták meg (nyom. ir. I. kötet 123. oldala, jelentés ismeretlen női holttestről).

- A 9. oldal 1. bekezdését a sértett sérüléseit illetően az alábbiak szerint pontosítja:

1. A felső ajak áthajlási redőiben néhány pontszerű bevérzés,
2. A homloktájon, bal oldalon, a homlokdudor felett egy 4x3 cm-es halvány szederjes bevérzés,
3. A bal felső szemhéjon elmosódott határú bevérzés.
4. Az orr csúcsi részén igen felületes hámfosztás, 4-5 mm szélességben.
5. Az alsó ajak területén egy csíkszerű, 2-3 mm széles, 3-4 cm hosszúságú, kékes szederjes bevérzés.
6. Az állcsúcs alatt mindkét oldalra kiterjedően, a középvonaltól egy 6 cm-es területen, több, felületes hámfosztás, környezetében sötétszederjes bevérzés.
7. Az alsó ajak nyálkahártyáján, jobb oldalon néhány mm-es folytonosság-megszakadás, környezetében kékes-szederjes bevérzés.
8. A mellkason, mindkét oldalon a mellbimbó vonalától terjedően, bal oldalon 12 cm, jobb oldalon csaknem 12 cm széles sávban csíkszerűen lefelé húzódó, egészen a csípőlapátig terjedően felületes, halvány-szederjes hámfosztás, helyenként kis terjedelmű bevérzéssel.
9. Bal oldalon a csípőtájon a combra előre terjedően 6 cm hosszúságban igen felületes sávszerű hámfosztás.
10. Jobb oldalon, a lágyékhajlatban 2x1 cm-es halvány szederjes hámfosztás.
11. A bal könyöktájon, a belső felszínen egy 8 cm széles sávban, 6 cm hosszúságban igen felületes hámfosztás.
12. A jobb felkaron, annak belső felszínén, a könyöktől csaknem a hónaljárokig terjedően egy 5-6 cm széles sávban igen felületes hámhörzsolás, környezetében minimális bevérzéssel.
13. A hát bal oldalán a lapocka vonalától terjedően az alsó bordák magasságáig egy 20x14 cm-es területen igen felületes, halvány-szederjes hámhörzsolások.
14. Baloldalon a középső és hátsó hónaljvonal területén, az alsó bordák magasságában ugyancsak csíkszerű, ferdén előrefelé húzódó, felületes hámfosztás, 7-8 cm-es területen.
15. Jobb oldalon a lapocka alatt igen felületes hámfosztásos csík 4x3 cm-es területen.
16. A hajas fejbőrön hátul, a tarkó -és falitájon több, szabálytalan alakú folytonosság-megszakadás, melyek közül a fülcimpa vonalától 6 cm-re egy 3

mm-es, e felett egy 7 mm-es, szakadozott szélű, e felett egy csaknem függőleges lefutású, 12 mm-es, szintén szövethidakkal összekötött, éles szélű folytonosság-megszakadás, legfelül egy 5 cm hosszúságú, mélyre terjedő, helyenként szövethidakkal összekötött, egyébként szabálytalan szélű, mindkét sebzugán kihegyezett folytonosság-megszakadás.

17. A hajas fejbőrön, hátul, bal oldalon, a fülcimpa felett 7 cm-re, haránt irányú, 3,8 cm hosszúságú, szövethidakkal összekötött, éles szélű folytonosság-megszakadás.
18. A jobb fülkagyló állományában szederjes-lila vérbeszűrődés.
19. A jobb homlokon, a hajas fejbőr határán 15-20 mm kiterjedésű, hámfosztott, szederjes-lila színű bőr-és lágyrész zúzódás.
20. A nyelvcsúcstól balra szederjes-lila vérebszűrődés.

A fenti sérülések közül az 1., 3. és 18. alattiak kis-közepes erejű ökölcsapástól, a 2. alatti közepes-nagy erejű puskatekérrel történt ütéstől, az 5. és 6. közepes erejű ökölcsapástól, a 7. közepes erejű ütéstől vagy ütődéstől, a 10. kis-közepes erejű ütéstől vagy rúgástól, a 16. és 17. többrendbeli (legalább 4-5) nagy erejű ütéstől keletkezett. Az 1., 5., 7. és 20. alatti sérüléseket akár egy rendbeli, a szájra irányzott erőbehatás is létrehozhatta.

A 4. és 19. alatti sérülések a talajhoz ütődéstől, a 8. és 9. sérülések a talajon, hason fekvő helyzetben, a lábánál megragadva végzett tartós vonszolástól, a 11., 12., 13., 14. és 15. alatti sérülés ugyancsak a vonszolástól keletkezett (boncjegyzőkönyv, igazságügyi orvosszakértői vélemények, orvosszakértők tárgyalási nyilatkozatai).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, így az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes értékelésével állapított meg tényállást az **1. tényállási pont** (kitartottság büntette, kiskorú veszélyeztetésének büntette) tekintetében.

Az e körben rendelkezésre álló bizonyítékok egyenkénti és összességükben történő értékelését követően helyesen vetette el az I.r. vádlottnak azt a védekezését, hogy ő nem is ismerte a sértettet, így ő nem is vitte ki őt a főúthoz tiltott kéjelgést folytatni.

Ezt a védekezését cáfolta tanú12-nek az elsőfokú bíróság által helyesen elfogadott nyomozati vallomása, mely szerint őt és tanú13-t is az I.r. vádlott vitte az útra tiltott kéjelgést folytatni.

A tanú12 - aki az általános iskolából ismerte a sértettet - és a tanú13 is tudomással bírtak arról, hogy volt valamilyen ügy az I.r. vádlott és a sértett között, de előadásuk szerint az I.r. vádlottat összekeverte a sértett tanú1-gyel, mert neki a beceneve a T.

A tanú14 vallomása is megerősítette az ismeretséget, aki a sértettet fényképről felismerte és állította, hogy egy napig az I.r. vádlotték lakásán lakott, ruháit is otthagya, amit később a tanú12 égetett el.

A sértett és az I.r. vádlott közötti ismeretséget megerősítette még tanú10 is, aki végig következetesen állította, hogy az I.r. vádlott kérésére, és 10.000 Ft ellenében fogadta be magukhoz a sértettet 3 napra.

A sértett a közigazgatási eljárás során (szökése miatt körözték), de a kitartottság büntette miatt a város1-ben indult büntetőügyben tett tanúvallomásaiban is (nyom.ir I. kötet 381-383. oldalai) olyan információkat mondott el, amelyek alapján az általa T-nek, illetve T-nek nevezett személy személyazonossága nem lehet kétséges (nyom. ir. I. kötet 341. oldal). Tanú12 „embereként” jelölte meg, aki együtt lakik tanú12-vel és tanú13-mal, akik szintén kijárnak a főútra. A tanú12 vitte el őt ehhez a T nevű személyhez, aki mondta neki, hogy menjen ki főútra „kurválkodni”. Adott is neki egy papírt, amire felírták a szolgáltatások árait. Az általa keresett napi 4.000 Ft-ot neki kellett odaadni.

A sértett fenti vallomásának hitelességén, és elfogadhatóságán nem változtat az a körülmény, hogy írásszakértő megállapította (nyom. ir. I. kötet 355. oldal), hogy az általa átadott papírlapra írt tarifákat nem az I.r. vádlott, hanem a sértett írta.

A sértett vallomásában elmondottak egyértelműen az I.r. vádlotthoz köthetők, és nem pedig az I.r. vádlott, valamint a tanú12 és a tanú13 által említett tanú1-hez.

Ez még akkor is így van, ha megállapítható, hogy a tanú1 ebben az időben nem volt fogvatartásban.

Figyelemmel a másodfokú bíróság által beszerzett büntetés-végrehajtási adatokra, mellőzni kell az ítélet 24. oldal 5. bekezdés utolsó mondatát.

Ugyancsak cáfolta az I.r. vádlott előadását a IV.r. vádlott vallomása is, aki részletesen beszámolt az ölési cselekmény motívumáról, arról, hogy éppen a kitartottság büntette miatti ügyből kifolyólag kellett megölni a sértettet, hogy ne tudjon az I.r. vádlott ellen tanúskodni

Megjegyzendő, hogy a sértett idézése a fenti büntetőügyben éppen 2006. szeptember 26. napjára szólt.

Mindezek alapján törvényesen alapította az elsőfokú bíróság az 1. pontban leírt tényállást döntően a sértett előadására.

A sértetti vallomást megerősítette az is, hogy az az állítása is alátámasztást nyert, hogy a tanú12 és a tanú13 is tiltott kéjelgést folytattak ebben az időszakban.

Tanú13-mal szemben 34, tanú12-vel szemben 60 alkalommal folyt tiltott kéjelgés miatt szabálysértési eljárás a Kisvárdai Városi Bíróság 2008. május 30. tájékoztatása szerint (nyom. ir. II. kötet 819.old.).

A becsatolt szabálysértési határozatokból az is megállapítható, hogy - szemben az I.r. vádlott vallomásával - tanú12-t 2005. januárját követően is számtalan alkalommal vonták felelősségre tiltott kéjelgés szabálysértése miatt.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottnak látta az I.r. vádlott felelősségét a kitartottság büntetében és a kiskorú veszélyeztetésének büntetében.

A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadták, ami viszont megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

A *tényállás 2. pontjánál* az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének csak részben tett eleget, bizonyos kérdések vizsgálatára nem fordított kellő figyelmet, egyes lényeges ellentmondásokat nem jelenített meg ítéletében, azokat nem is indokolta meg.

Ilyennek tartja a másodfokú bíróság az elindulás időpontjának vizsgálatát, az ölési cselekmény végrehajtásának, és a halál beálltának időpontját, az elkövetés feltételezhető eszközével kapcsolatos tények rögzítését, és az ezzel kapcsolatos állásfoglalást.

Az ölési cselekmény szempontjából valamivel kisebb jelentőséggel bír ugyan, de ezek közé tartozik az V.r. vádlott híváslistájának elemzése 2006. szeptember 27. napján a reggeli órákban város3-ban történt találkozással kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság döntően a személyi bizonyítékokat és a szakértői véleményeket értékelte.

E körben részletesen elemezte a vádlotti előadásokat és a tanúk nyilatkozatait.

Törvényesen járt el, amikor az általa megállapított tényállást jórészt a IV.r. és az V.r. vádlottaknak az egyéb bizonyítékokkal is alátámasztott vallomásaira alapította.

Alappal vetette el a II.r. vádlott alibijére felhozott 3 tanú (tanú11, tanú15, és tanú16) vallomását. E vallomásokkal kapcsolatos álláspontját az ítélet 23. oldal 3. bekezdésében részletesen meg is indokolta, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Nincs jelentősége e körben a védő által hivatkozott munkáltatói igazolásnak sem, hogy 2006. szeptember 26. napján a II.r. délután hány óráig dolgozott.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott a IV.r. vádlott tárgyaláson történt vallomás-visszavonásával, majd a korábbi vallomásaihoz való visszatérésével. Törvényesen járt el, amikor ezzel kapcsolatban elfogadta a IV.r. vádlottnak az őt ért fenyegetésekre történt hivatkozását. Ezt egyébként már a nyomozás során is hangoztatta, ügyészi kihallgatást is kért.

A felé irányuló befolyásolási törekvéseket tanú17 vallomása is alátámasztotta.

Az V.r. vádlottat is érték fenyegetések, melyet tanú18 nyomozó tanú is alátámasztott, és végülis ezek a fenyegetések voltak azok, melyek hatására az V.r. vádlott bejelentést tett az emberölés elkövetéséről és az abban részt vevő személyekről.

Nem foglalkozott azonban az elsőfokú bíróság a IV.r. vádlott vallomásainak azon ellentmondásaival, hogy különböző kihallgatásai alkalmával eltérő nyilatkozatot tett

az elindulásuk időpontjával, és így a cselekmény végrehajtásának időpontjával kapcsolatban is.

A 2008. április 22. napján tartott folytatólagos gyanúsított kihallgatásakor (nyom. ir. III. kötet 1511-1523. oldalai) arról számolt be, hogy 12-14 óra között indultak el város1-ből, 16-17 óra körül értek fel város2-be, ahol még kb. 1 órán keresztül keresték az alkalmas helyszínt, így a cselekmény 17-18 óra körül történt. 19 óra körül indultak vissza és reggel korán érkeztek meg város1-be.

A következő folytatólagos kihallgatásán, 2008. július 31-én (nyom. ir. III. kötet 1527-1531. oldalai) arról is számot adott - korábbi állításával szemben -, hogy város3-n a benzinkútnál vettek autópálya-matricát mielőtt elindultak. Még itt is azt állította, hogy világos volt, amikor a lány megölése megtörtént, mert látta a darukat, hajókat a folyó másik oldalán, és látott mindent, amit a lánnyal tettek.

A 2009. május 7. napján folytatólagos kihallgatásakor már úgy nyilatkozott (nyom. ir. III. kötet 1543-1545. old.), hogy lehet, hogy jó, amit az V.r. vádlott) mond, hogy reggel 7-re értek vissza város3-ba. Állította, hogy 3 óra volt az út, és akkor 4 órakor indultak város2-ből. Város2-n kb. 2 órát töltöttek, ahová 2 óra körül érkezhettek meg. Akkor pedig 23 óra körül indulhattak város3-ról.

A 2009. május 7-én az V.r. vádlottal történt szembesítés (nyom. ir. III. kötet 2139-2143. oldalai) során is egyetértettek abban, hogy másnap reggel találkoztak város3-ba, és hogy ez 6-7 óra között lehetett.

Tényként elfogadva - ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen tette -, hogy a cselekmény elkövetéséhez az V.r. vádlott személygépkocsiját használták, az elsőfokú bíróságnak azt is el kellett volna fogadnia, hogy 2006. szeptember 26 napján 9 frszú gépkocsihoz 23 óra 50 perckor vásároltak autópálya-matricát.

A város3-ról történt elindulás időpontjaként tehát ezt kell figyelembe venni.

Az internetről letölthető és a másodfokú tárgyaláson is ismertetett utvonalterv.hu adatai alapján 2 óra 23 perc alatt lehet eljutni város3 az elkövetés helyszínére.

Elfogadva a IV.r. vádlott állítását, hogy az elkövetéshez megfelelő helyet nem rögtön találták meg, hanem ez kb. 1 órát vett igénybe, a cselekmény végrehajtása ½ 4-4 óra közé tehető, amelyet a másodfokú tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvosszakértők visszaszámolása is megerősített.

Ebből az is következik, hogy 6 óra- fél 7 közötti időben már a város2-n lehettek.

Itt kellett volna értékelnie az elsőfokú bíróságnak az V.r. vádlott híváslistájának adatait, és ezzel összefüggésben a reggeli találkozó körülményeiről tett vallomását.

Az V.r. vádlott a másodfokú tárgyaláson vallomást tett, és válaszolt a híváslista-adatával kapcsolatban feltett kérdésekre. Ennek során fenntartotta az elsőfokú tárgyaláson a telefonja hollétével kapcsolatos nyilatkozatát.

Előadta ugyanakkor azt is, hogy lánya nem ismeri a III.r. vádlottat. Arra nem tudott semmilyen magyarázattal szolgálni, hogy ebben az esetben miért hívta volna fel lánya az ő telefonjáról a III.r. vádlottat 06 óra 35 perckor, abban az időben, amikor az V.r. vádlott - vallomása szerint - már a város3-n tartózkodott.

A védelmi érveléssel szemben megállapítható, hogy az V.r. vádlottnak 6 óra 17 perckor a 45 405094 számról volt bejövő hívása, ami város1-n, a B utcában

található nyilvános fülke. 6 óra 19 perckor ugyancsak egy nyilvános fülkéből kezdeményezett hívást fogadott. Ezen hívások alkalmával - a cellainformációk szerint - az V.r. vádlott város5 területén tartózkodott. Város 5 egyébként város3 közelében van, attól mintegy 15 km-re.

6 óra 35 perckor az V.r. vádlott kezdeményezett telefonhívást, a III.r. vádlott telefonját hívta (nyom. ir. I. kötet 750. oldalán lévő híváslista). Ekkor azonban már város3 területén tartózkodott.

Meg kell jegyezni azt is, hogy 8 órakor az V.r. vádlott ismét a III.r. vádlott fent megjelölt telefonját hívta.

Ezek az adatok a másodfokú bíróság álláspontja szerint alátámasztják az V.r. és a IV.r. vádlottaknak azt az állítását, hogy 2006. szeptember 27. napján 6 óra 35 percet követően találkoztak város3-n, abból az okból, mert a gépkocsiból kifogyott az üzemanyag, de szemben az V.r. vádlott előadásával, hogy a város1-ből indult el oda, ekkor ő város5-n tartózkodott, és a város1-ről kapott vezetékes hívásokat követően indult el a város3-ba. Nyilvánvalóan azért hívta a III.r. vádlott mobiltelefonját 6 óra 35 perckor, hogy pontos tartózkodási helyüket megtudja.

Ezek az adatok tehát a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem gyengítik az V.r. vádlott előadásának hitelességét.

A II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak a bűncselekmény végrehajtását követően 6 óra után már város3-n lehettek.

Az így feltárt adatok alapján kellett a másodfokú bíróságnak tisztáznia a tárgyaláson, az orvosszakértők meghallgatásával a bűncselekmény elkövetésének, a sértett halála bekövetkezésének időpontját.

A másodfokú bíróság szaktanácsadó tanúként hallgatta ki a rendőrorvost, aki a helyszíni halottszemlét végezte.

Vallomásában elmondta, hogy a helyszíni szemle során olyan banális sérüléseket találtak, ami alapján nem merült fel az idegenkezűség. Ennél súlyosabbak voltak a koponya hátsó részének zúzott sérülései, ill. a koponyacsont törése, azonban ezek olyan helyen helyezkedett el, ami miatt hanyatt esés során is létrejöhetnek. A holttestet olyan helyen találták, amely egy mederszegély alján helyezkedett el. A helyszíni szemle során mindezek a sérülések (hámhorzsolások, felszínes sérülések) beilleszthetők voltak erről a partoldalról lecsúszásba.

A halál időpontjaként a halottszemlét megelőzően kb. 8-12 órát véleményezte.

A helyszínre 9 óra 35 perckor érkeztek ki, így a tényleges halottszemle 10-11 óra között történhetett. Ettől kell visszaszámítani a 8-12 órát.

A koponyasérülés nem okozott azonnali halált, de ennek bekövetkezése időpontját nagyon nehéz megmondani.

Az ügyben később keletkezett orvosszakértői véleményeket, és a boncolás leletét megismerve, elfogadta azt, amit az orvosszakértők halálokként megállapítottak.

Az igazságügyi boncolást végző szakértők közül csak az orvosszakértő⁴ meghallgatására volt lehetőség, mivel szakértőtársa - orvosszakértő⁵ - időközben nyugdíjba vonult.

Az igazságügyi orvosszakértő⁴ a másodfokú tárgyaláson arról nyilatkozott, hogy még a sértett általuk végzett boncolásakor sem volt kialakult hullamerevség. Ennek okát a sértett fiatal korában, kialakulatlan izomzatában jelölte meg.

A halál időpontjának megállapításával kapcsolatban elmondta, hogy éppen a fent jelzett, az időpontot nagyban befolyásoló sajátosságok miatt ezt nagyon nehéz megállapítani. Álláspontja szerint a helyszíni rendőrorvosi véleményt kell irányadónak tekinteni.

Megismerve a később keletkezett igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításait, kijelentette, hogy a sérülések keletkezhettek a IV.r. vádlott vallomásaiban elmondottak szerint. A koponyasérüléseket akár egy nagyerejű, koponyát ért erőbehatás is létrehozhatta, de lehetett több erőbehatás is, mert ugyanabban a régióban több bőrzúzódás is volt, sőt ez utóbbit tartotta inkább valószínűnek.

Azt véleményezte, hogy a hátsó tarkótájékot 3-4 erőbehatás is érthette.

A bántalmazás és a halál bekövetkezésének időpontjával kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy az agyállomány zúzódása után maximum fél órával beállt a halál. Az tény, hogy amikor a sértett a vízbe került, már nem élt.

Az orvosszakértő² és az orvosszakértő⁶ igazságügyi orvosszakértők terjesztettek elő újabb, az eljárási szabályoknak már megfelelő együttes igazságügyi orvosszakértői véleményt. Ezt a szakvéleményüket a másodfokú tárgyaláson is fenntartották.

Szakvéleményük megállapításai a konkrét sérülésekkel és azok keletkezésével kapcsolatban összhangban voltak orvosszakértő¹ és orvosszakértő³ igazságügyi orvosszakértők véleményében foglaltakkal. Egyetértettek azokkal az orvosszakértő¹ és az orvosszakértő³ véleményében rögzített sérülésekkel, amelyek a boncolás során készült fényképfelvételek alapján kerültek megállapításra.

A másodfokú tárgyaláson ismertetésre került a 2010. szeptember 1. és 2011. február 3. napján készült elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv (108. és 181. sorsz.), ahol az orvosszakértő² és az orvosszakértő¹ igazságügyi szakértőket az elsőfokú bíróság részletesen meghallgatta a sérülésekkel, azok keletkezési mechanizmusával, és az elkövetés eszközével kapcsolatban.

Az ott elhangzottakat a másodfokú tárgyaláson a szakértők immár törvényes figyelemztetésüket követően mindenben megerősítették, álláspontjukhoz csatlakoztak az akkor meg nem hallgatott társszakértők - orvosszakértő³ és orvosszakértő⁶ - is.

Ezeket a megállapításokat a másodfokú bíróság is elfogadta.

Leszögezhető tehát, hogy a sértettet az elsődleges véleményekkel szemben nem baleset érte, hanem halála a bántalmazásával okozati összefüggésben következett be.

Ezekhez a szakértői megállapításokhoz orvosszakértő⁴ igazságügyi orvosszakértő is csatlakozott és egyetértett ezzel a rendőrorvos szaktanácsadó tanú is.

A bántalmazás és a halál bekövetkezésének időpontjával kapcsolatban orvosszakértő², orvosszakértő⁶, orvosszakértő¹ és orvosszakértő³ igazságügyi orvosszakértők egyöntetűen véleményezték, hogy bántalmazást követően a sértett halála percek alatt beállhatott, elhúzódó haldoklás (30 perces vagy annál hosszabb idejű) az adatok alapján nem igazolható.

Vitás volt, és az elsőfokú bíróság által nem került megállapításra a sértett halála bekövetkezésének konkrét időpontja.

A fenti négy szakértő egyezően nyilatkozott arról, hogy ezt pontosan megállapítani nem lehet, erre ténybeli következtetéseket kell levonnia a bíróságnak, mert a helyszíni halottszemlélet végző rendőrorvos által megállapított időponttól (8-12 óra) jelentős eltérés lehetséges.

Az orvosszakértő¹ igazságügyi orvosszakértő azt fejtette ki, hogy véleménye szerint plusz-mínusz 4 órás eltérés is lehetséges, és az véleményezhető, hogy a helyszíni halottszemlélet megelőző 4 órát meghaladó időpontban állt be a halál. Ez az idő elérhette a 8 órát is, de 12 órát meghaladó idő valószínűtlen. Pusztán testi vizsgálat alapján ez az időpont jobban nem pontosítható.

Ezt a szakértői megállapítást valamennyi szakértő, és a rendőrorvos tanú is elfogadhatónak tartotta.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az egyéb bizonyítékok (autópálya-matrica vásárlás időpontja, a bűncselekmény helyszínére jutáshoz szükséges idő, a IV.r. vádlott nyilatkozatai, az V.r. vádlott híváslistájának adatai) alapján megállapítható elkövetési idő nincs ellentétben a szakértői véleményekkel, a cselekmény akkor megtörténhetett.

Ugyancsak nem foglalt állást az elsőfokú bíróság - bár erre a kérdésre a szakértőket a tárgyaláson igen részletesen kihallgatta - az elkövetés feltételezett eszközével kapcsolatban sem, erről indokolásában szót sem ejtett, kizárólag arra szorítkozott, hogy az orvosszakértők alátámasztották a IV.r. vádlott vallomását.

A III.r. vádlott meghatalmazott védője kiment a bűncselekmény helyszínére, és ott egyrészt a látási viszonyokkal kapcsolatban folytatott megfigyeléseit rögzítette, másrészt felkutatott egy a IV.r. vádlott által állított méretű betondarabhoz hasonlót, melyet lemért és tömegét (13,4 kg) is rögzítette. Mindezt fényképfelvétellel dokumentálta. Állítása szerint a IV.r. vádlott által leírt méretű betondarab több mint 30 kg lehetett. Ezzel azt akarta alátámasztani, hogy ez nem lehetett az elkövetés

eszköze és ebből következően a IV.r. vádlott vallomásának hitelessége megkérdőjelezhető.

A látási viszonyokkal kapcsolatosan azt állapította meg, hogy 19 óra 30 perckor már esti sötétség van, a helyszínen közvilágítás nincs, a túlparti hajók is sötétségbe vesznek. A hajnali szürkület csak 6 óra felé válik érzékelhetővé, de 20 percen belül reggeli világosság lesz.

A tárgyaláson kihallgatott orvosszakértők az elkövetés feltételezett eszközéről és használata lehetséges módjáról igen részletesen nyilatkoztak.

Szemben a védelem előadásával nem tartották kizártnak, hogy a sértett koponyasérüléseit 20-30 vagy akár 40 kg tömegű betondarabbal is okozhatták, bár hangsúlyozták, hogy az elkövetés eszközének mérete és tömege bizonytalan.

Az orvosszakértő² kifejtette, hogy ha az elkövető célja az, hogy a két kézben tartott tömeggel újból lesújtson, akkor azt meg is kell tartania, nem gyorsítja tehát fel rendkívüli sebességre. A lesújtás így megtörténhet relatív kis sebességgel is. Ő 30 kg, vagy annál kisebb tömegű tárgyat tudott valószínűsíteni.

Ezzel lényegében az orvosszakértő¹ is egyetértett.

Mindketten hangsúlyozták, hogy fontos szerepe van még a talajnak (kemény, puha, füves), és a fej megtámasztottságának is.

Teljes erőátadás esetén egy ilyen kővel súlyosabb, a koponyát roncsoló sérülés keletkezett volna. Ha azonban a koponya széli részével egy bármilyen súlyú kötőmb széli része érintkezik, és relatíve kicsi az erőátadás, abban az esetben relatíve kisebb sérülés is várható.

Abban is egyetértettek, hogy a sértett koponyáján 3-5 külön erőbehatásból származó sérülést észleltek, ezeket a sérüléseket egyenetlen felszínű tárggyal okozták, így annak megfelelően egy építési betontörmelék.

Az eljáró orvosszakértők tehát nem zárták ki a IV.r. vádlott előadását az elkövetés eszközére, és az elkövetés módjára.

Mindezek alapján tehát alappal fogadta el az elsőfokú bíróság a IV.r. vádlott nyilatkozatát az elkövetés eszköze, módja és körülményei tekintetében.

A IV.r. vádlott egyébként, bár vallomásában más kérdésekben, amiket a másodfokú bíróság fentebb már elemzett, voltak bizonyos ellentmondások, de a cselekmény lényeges körülményeiről végig következetesen számolt be. Vallomása következetes volt a cselekmény indítóoka, az abban résztvevő személyek és a végrehajtás módja tekintetében. Vallomását az ellentmondások nem teszik hiteltelenné, hiszen az általa elmondottak a bántalmazást illetően az objektív orvosszakértői véleményekkel is megerősítést nyertek (ökölütések, rúgások, fejre mért közös ütések, a sértett vonzsolása).

Nem találta ilyen körülménynek a másodfokú bíróság a látási viszonyokkal kapcsolatos védelmi érvelést sem, hiszen már a nyomozás során lényegében tisztázódott, hogy az elkövetésre éjszaka került sor, és a IV.r. vádlott ennek ellenére is fenntartotta az általa látott bántalmazás lefolyásáról tett nyilatkozatát.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelmi kifogásokat a IV.r. vádlott helyszíni kihallgatásával kapcsolatban sem. A IV.r. vádlott maga is úgy nyilatkozott, hogy a helyszínt nehezen találta meg, először nem is találta meg a bekötőutat, vissza kellett fordulniuk. Ez a bizonytalansága a helyszíni kihallgatás anyagából is kitűnik. Amikor azonban visszafordulva már a helyes útra kanyarodtak be, a bűncselekmény helyszínét egyértelműen felismerte.

Bizonytalansága magyarázható azzal, hogy a III.r. vádlott iránymutatása alapján, éjszaka haladtak a számára ismeretlen terepen, és kb. 1 órán át keresték a megfelelő helyszínt.

Arról is nyilatkozott, hogy a helyszíni kihallgatása során a nyomozó hatóság részéről őt nem befolyásolták. Ezt a vallomását a helyszíni kihallgatást folytató tanú5 és tanú6 tanúk vallomása is megerősítette. A tanúk egyébként elfogadható magyarázatot adtak a videofelvételről hiányzó idő okára is, ami a másodfokú bíróság álláspontja szerint is elfogadható volt.

Az V.r. vádlott a IV.r. vádlott elmondásából értesült a cselekmény lefolyásáról. Neki a IV.r. vádlott a saját szerepéről is beszélt, és a IV.r. vádlott erre a körülményre is végig következetesen nyilatkozott.

Bizonyítékként értékelte még az elsőfokú bíróság a III.r. vádlott zárkatársának - tanú2-nek - a vallomását is, akinek a III.r. vádlott beszámolt arról, hogy milyen cselekmény miatt van előzetes letartóztatásban, saját szerepét is elismerve az ölési cselekmény végrehajtásában.

Kellően megindokolva vetette el az elsőfokú bíróság a tanú2 tárgyaláson megváltoztatott vallomását, melynek lényege szerint nem is a III.r. vádlottól hallotta a történeteket, hanem egy másik zárkatársuktól. Az elsőfokú bíróság által az ítélet 26. oldal utolsó bekezdésében adott indokolással a másodfokú bíróság is egyetértett.

Megjegyzi a másodfokú bíróság - reagálva az I.r. vádlott védőjének perbeszédében szereplő megjegyzésre -, hogy az I.r. vádlott felbujtói magatartása nem a tanú2 tanú vallomása alapján került megállapításra.

Helyesen mérlegelte az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat akkor is, amikor úgy látta, hogy a IV.r. vádlottat, illetve az V.r. vádlottat a terhelő vallomásuk megtételekor nem vezethette haragos viszony, „területszerzési” szándék, hiszen nincs elfogadható magyarázata annak, hogy ez esetben a IV.r. vádlott miért vádolta volna saját magát is ilyen súlyos büntetéssel fenyegetett bűncselekménnyel.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Főügyészség 2012. október 27. napján eljuttatta a másodfokú bíróságnak tanú8 a Büntetés-végrehajtási Intézetben fogvatartott beadványát. Ebben tanú8 arról írt, hogy a bűncselekményt nem az I.r. vádlott követte el, hanem egy A nevű fogvatartott társa, aki 2011, októberében beszélt neki az intézetis kislánnyal, és hogy ő kikerült az ügyből, helyette az I.r. vádlott ül.

Ő egyébként az I.r. vádlottat ismeri, mert sógora.

Arról is beszámolt, hogy tanú19 elmondta neki, hogy megfenyegetett az ügyben egy tanút is, és hogy az I.r. vádlott italába extasy tablettát tett, majd arról győzködte,

hogyan gyilkosságot követett el. Az I.r. vádlottat a felesége győzte meg arról, hogy ő nem lehetett, mert otthon tartózkodott.

A tanú19 elmondta azt is, hogy vele volt akkor egy P nevezetű személy, meg egy I nevű, ez volt a sofőr. Még egyet említett, de annak a nevére már nem emlékezett, négyen voltak. Nevetve mondta, hogy az I.r. vádlottnak nincs köze a dologhoz, de ő üli le helyette.

A tanú19-ről tanú8 még azt is elmondta, hogy ő a nagybátyja.

Az ügyben való közreműködésért cserébe fegyelmi büntetéseinek eltörlését és fogház fokozatba helyezését kérte.

A másodfokú bíróság tanú8 közlését nem látta olyan bizonyítéknak, amely bármilyen módon megkérdőjelezhetné az ügyben eddig feltárt bizonyítékokat az I.r. vádlott szerepére, és a bűncselekmény elkövetésében való részvételére.

Ezek a bizonyítékok olyan zárt logikai láncot alkotnak, amelyek egy irányba mutatnak, a vádlottak, és köztük az I.r. vádlott felelősségének irányába.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság is kétséget kizáróan bizonyítottan látta a vádlottak bűnösségét a kiegészített tényállásban leírtak szerinti cselekmény elkövetésében.

A felmentést célzó fellebbezések itt is csak a bizonyítékok mikénti értékelését, a bűncselekmény elkövetését tagadó vádlottak vallomásának elfogadtatását célozzák, ami viszont megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság valamennyi vádlott bűnösségére, és cselekményeiket - a IV.r. vádlott cselekményét kivéve - törvényesen minősítette.

A IV.r. vádlott cselekményét az elsőfokú bíróság a Btk.20.§.(3) bekezdése értelmében társtettesként elkövetettnek minősítette.

Azzal érvelt, hogy a IV.r. vádlott is teljeskörűen tisztában volt azzal, hogy miért kell a sértettet város2-be szállítani, ennek tudatában vezette a gépkocsit, és a helyszínen a II.r. és a III.r. vádlottakkal szándékegységben vett részt a cselekmény végrehajtásában. Tevélegességét abban jelölte meg, hogy segített a sértett víz felé cipelésében, aki ekkor még - vallomása szerint - életben volt. Mindezek alapján az emberölés törvényi tényállását társaival közösen, egymás tevékenységéről tudva valósította meg.

A másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság fenti érvelését.

Emberölés büntetnének társtettese lehet két vagy több személy oly módon, hogy mindegyikük a törvényi tényálláshoz tartozó magatartást fejt ki úgy, hogy azok együttesen eredményezik a halál bekövetkezését.

Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy a IV.r. vádlott a sértett bántalmazásában nem vett részt.

Társtettség állapítható meg akkor is, ha a több elkövető személy mindegyike nem vett részt a tényállásszerű ölési cselekmény kifejtésében, de a közöttük létrejött akarategység folytán a véghezvitel folyamatában a szerepeket megosztva mozdítják elő az ölési cselekmény sikerét. Az ítélkezési gyakorlat ilyen példaként tekinti a sértett bántalmazás közbeni lefogását.

Ezen túlmenően társtettes az is, aki úgy vesz részt az ölési cselekményben, hogy megakadályozza a sértett jogos védelmi tevékenységének kifejtését.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a IV.r. vádlottnak az a magatartása, hogy a társai által megvalósított bántalmazás befejezése után a II.r. vádlottal a sértettet megfogva egy darabig vitte a folyópart felé, nem tekinthető az ölési cselekmény sikerét előmozdító olyan szándékegységben elkövetett magatartásnak a társtettesi felelősségét megalapozhatná. Az ugyanis kétséget kizáróan megállapítható, hogy amikor a sértettet a II.r. vádlott a folyóba ömlő patak vizébe fordította arccal lefelé, a sértett már nem élt.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a IV.r. vádlott magatartását a Btk.21.§.(2) bekezdése szerint bűnsegédként elkövetettnek minősítette.

Az idézett törvényhely szerint bűnsegéd az, aki a bűncselekmény elkövetéséhez szándékosan segítséget nyújt.

Az emberöléshez nyújtott bűnsegélyen olyan szándékos magatartást kell érteni, amely elősegíti az ölési cselekmény véghezvitelét, illetve előmozdítja annak akadálytalanságát. A fizikai bűnsegély az ölési cselekmény véghezviteléhez szükséges eszközök biztosításában, vagy a véghezvitelt tevőlegesen előmozdító más magatartás tanúsításában határozható meg, amely történhet az ölési cselekmény elkövetése előtt, vagy azzal egyidőben.

A IV.r. vádlottnak az a magatartása, hogy tudva társai szándékáról, őket és a sértettet gépkocsival a bűncselekmény helyszínére vitte, majd a sértett bántalmazásának befejezését követően egy rövid ideig ő is segített a sértettet a folyópart irányába vinni, az emberölés büntettségéhez kapcsolódó fizikai bűnsegélyként értékelhető. A bántalmazás alatti magatartása egyébként pszichikai bűnsegély volt, ami viszont beleolvad a fizikai bűnsegédi magatartásba.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlott élet elleni cselekményét a Btk.166.§.(1)(2) bekezdés a/ és c/ pontjai szerint, a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlott a d/ pont szerint is minősülő emberölés büntettségének minősítette.

Az előre kiterveltséghez kapcsolódóan helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság az ítélet jogi indokolása körében azokra a lényeges körülményekre, amelyek ezt a minősítést megalapozták. Helyesen tekintette ilyennek az elkövetés megszervezése körében a gépkocsi kölcsönkérését, hogy a cselekmény helyszínét város1-ből távol

határozták meg, hogy az ne legyen köthető az I.r. vádlotthoz, hogy az elkövetés után a gépkocsit bontóba vitették.

Az aljas indokból, illetőleg célból elkövetésnél is helyesen írta le e minősítő körülmény lényegi elemeit, és hogy ezeket miért látta jelen ügyben megállapíthatónak.

Valóban kétségtelenül megállapítható volt, hogy a bűncselekmény indítóoka az volt, hogy a sértett ne tudjon terhelő vallomást tenni az I.r. vádlottra a kitartottság miatt ellene indult nyomozásban, és így elkerülje az esetleges börtönbüntetést.

Mindez pedig erkölcsileg kiemelkedően elítélendő indítók.

A különös kegyetlenség kapcsán is helyesen indokolta meg, hogy miért minősíthető a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak magatartása az átlagosat lényegesen meghaladó embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul véghezvitt ölési cselekménynek, amely az átlagot lényegesen meghaladó testi és lelki szenvedéssel járt a sértettnek.

Ki kell emelni, hogy e minősítő körülmény megállapításánál elsődlegesen az emberiességi és erkölcsi szempontoknak van meghatározó szerepe.

Éppen ezért nincs jelentősége például annak, hogy a sértett szubjektíve érzett-e fájdalmat, vagy már a véghezvitel kezdetén elvesztette az eszméletét, és ezekből hiányzott a szenvedésérzet.

A bírói gyakorlat a különös kegyetlenség megállapítására leginkább a sértettnek okozott sérülések nagy számából, illetve a bántalmazás elhúzódó voltából szokott következtetést levonni.

Jelen ügyben megállapítható volt, hogy a jelentős fizikai erőfölényben lévő vádlottak a sértettet egy elhagyatott helyre vitték gépkocsival, ahol a II.r. vádlott már a gépkocsiban bántalmazni kezdte, majd a sikítózó, ellenkező sértettet kirángatták a kocsiból és a III.r. vádlottal együtt a földre került sértettet is tovább ütlegelték, majd a III.r. vádlott egy a helyszínen talált betondarabban többször fejbe ütötte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a sértett a bántalmazásának kezdetén nyilvánvalóan felismerte, hogy a vádlottak milyen célból hozták őt éjszaka erre az elhagyatott helyre, ezért nem is akart kiszállni a kocsiból, ezért ellenkezett. Az ellenállásra és a menekülésre azonban esélye sem volt a vádlottakkal szemben.

Ez az embertelen, gátlástalan elkövetés a másodfokú bíróság álláspontja szerint is az átlagot meghaladó testi és lelki szenvedést okozott a sértettnek.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a IV.r. vádlott védőjének érvelését, hogy a különös kegyetlenség e vádlott terhére ne lenne megállapítható.

Ezzel kapcsolatban utal a másodfokú bíróság a kialakult bírói gyakorlatra.

A bűnsegély, mint részesi cselekmény járulékos jellegű, a tettesi cselekményhez kapcsolódik. A bűnsegéd a segítségnyújtást szándékosan fejti ki, azaz tudatában van annak, hogy a tettes milyen jellegű bűncselekményt követ el, vagy fog elkövetni, és hogy magatartása alkalmas a tettesi cselekmény sikerének előmozdítására.

Amennyiben a bűnsegéd ezekkel a körülményekkel tisztában van, a bűnsegédi cselekmény járulékos jellegéből következően az ő cselekményét is a tettesi cselekmény szerint kell minősíteni.

A bűnsegély körében is jelentőséghez jut az excessus mandati azaz a túllépés kérdése. A gyakorlat egyértelmű abban, hogy a bűnsegéd a mennyiségi túllépésért felelősséggel tartozik, de nem felel a minőségi túllépésért.

Ez utóbbi eset arra vonatkozik, ha a tettes más bűncselekményt, vagy más bűncselekményt is elkövet, mint amire a megállapodás vonatkozott. Jelen esetben ez nem jöhet szóba, hiszen a IV.r. vádlott tisztában volt azzal, hogy milyen bűncselekmény elkövetéséhez nyújt segítséget, az emberölés két minősítő körülményéről is tudott (aljas indokból elkövetés, előre kiterveltség).

Így csak a mennyiségi túllépés lenne megállapítható, amely miatt viszont a bűnsegéd felelősséggel tartozik. Az ölési cselekmény a IV.r. vádlott jelenlétében zajlott le, így az elkövetés különös kegyetlen módja is világossá vált előtte. Ennek ellenére a bántalmazást követően maga is részt vett rövid ideig a sértett későbbi feltalálási helyére vitelében.

Törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott ölési cselekményét felbujtóként elkövetettnek. Osztotta a másodfokú bíróság is azt, hogy kétségtől az I.r. vádlott érdekében állt a cselekmény elkövetése, hiszen így akart mentesülni a kitartottság büntette miatti felelősség alól, és ebből következően kizárólag ő lehetett az, ki társait rábírta a bűncselekmény elkövetésére. Kezdeményező szerepét támasztja alá az is, hogy ő kérte kölcsön az V.r. vádlott gépkocsiját is a bűncselekmény végrehajtásához.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a felbujtói minőség megállapíthatóságát vitató védői érvekkel.

Az ítélet 7. oldal utolsó bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy az ölési cselekmény végrehajtásának terve az I.r. vádlottban fogalmazódott meg, ennek részleteit is ő találta ki, és ezt a tervét beszélte meg két testvérével, akik ezt elfogadták.

Nyilvánvaló, hogy a II.r. és III.r. vádlottaknál a bűncselekmény elkövetésének szándéka az I.r. vádlott hatására alakult ki, és lényegében ugyanez történt a IV.r. vádlottnál is, akit később vontak be a bűncselekmény elkövetésébe.

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott egyéb bűncselekményeit törvényesen minősítette a Btk.206.§. és a Btk.195.§.(1)(2) bekezdései szerint. Az e cselekményekhez fűzött jogi indoklás is helytálló, azzal a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

A büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket az elsőfokú bíróság csak részben sorolta fel helyesen, és azokat nem a súlyuknak nyomatékuknak megfelelően értékelte.

Az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottaknál további súlyosító körülmény a társas elkövetés, ezen belül az I.r. vádlott kezdeményező, társait is bűnbe sodró szerepe, melynek egy ilyen súlyú bűncselekmény esetében különös nyomatéka van. A társas

elkövetés ugyanis a bűnelkövetésnek egy veszélyesebb formája, mert az elkövetők egymás szándékát és önbizalmát kölcsönösen erősíthetik, végre tudnak hajtani olyan cselekményt, amelyre külön-külön nem lennének képesek, és több elkövetővel szemben védekezni is nehezebb (Bkv.56. II/8. pont).

A IV.r. vádlott - az elsőfokú bíróság által megállapítottakkal szemben - nem állt büntetőeljárás hatálya alatt a cselekmény elkövetésekor, ellenben a cselekményét a Kisvárdai Városi Bíróság 1.B.579/2005/69. számú jogerős elítélése után két héttel követte el. Az is súlyosító körülmény esetében, hogy a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.385/2004/3. ítéletével kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejének lejártá után 1 hónappal követett el újabb bűncselekményt.

A IV.r. vádlottnál további enyhítő körülmény a bűnsegédi bűnrészessége is.

A III.r. vádlottnál további súlyosító körülmény, hogy cselekményét büntetőeljárás hatálya (Kisvárdai Városi Bíróság 10.B.195/2006.) alatt követte el.

A valamennyi vádlottnál súlyosító körülményként értékelt „hasznos jellegű cselekmények rendkívüli elszaporodottságát” a másodfokú bíróság mellőzi.

Az V.r. vádlottnál ez a megállapítás minden alapot nélkülöz, hiszen az elszaporodottság csak akkor lenne esetében súlyosító körülményként értékelhető, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha számuk az adott területen lényegesen magasabb az átlagosnál (Bkv.56/III/11. pont). Ilyen adatok híján, pusztán általánosságban az elszaporodottságra utalás súlyosító körülményként az V.r. vádlottnál nem jöhet szóba.

Az így kiegészített, és pontosított bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a kiszabott büntetések valamennyi vádlott esetében eltúlzottan súlyosak.

Elsődlegesen a IV.r. és az V.r. vádlottak büntetésére kell utalni, mert esetükben az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az önmagukra és társaikra is terhelő, a bűnösségükre is kiterjedő beismerő vallomásukat, holott a tényállást az elsőfokú bíróság jórészt az ő vallomásukra tudta alapítani. Ez pedig olyan enyhítő körülmény, amelyet a büntetés kiszabásakor nagyobb nyomatékkal kell értékelni.

Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az V.r. vádlott rendőrségi bejelentése nélkül nem derülhetett volna fény erre a súlyos bűncselekményre.

Ez alapján a IV.r. vádlott esetében indokolatlan volt életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása, határozott ideig tartó szabadságvesztés is kellően szolgálja a büntetési célokat.

A IV.r. vádlott a fegyházbüntetéséből a Btk.47.§.(2) bekezdés I. fordulata értelmében a büntetése legalább négyötöd részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Az V.r. vádlottnál az 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő cselekmény miatt kiszabott 4 év szabadságvesztés szintén nem áll arányban az általa elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, és a feltárt bűnösségi körülményekkel.

Az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottakkal szemben helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a bűncselekmények tárgyi súlya, társadalomra veszélyessége, különösen az élet elleni cselekmény többszörös minősülése, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyesség és az általa figyelembe vett bűnösségi körülmények alapján e vádlottakkal szemben a büntetés célja csak az életfogytig tartó szabadságvesztéssel érhető el.

Nem osztotta azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből ki kellene zárni.

Annak a kérdésnek az eldöntésénél, hogy a Btk.47/A.§.(1) bekezdése alapján a bíróság biztosítja-e a feltételes szabadságra bocsátást, vagy pedig ennek a lehetőségét kizárja, a büntetés kiszabása körében releváns tényezők sokoldalú, elemző mérlegelésével kell állást foglalni. Arról kell dönteni, hogy a társadalom hatékony védelme indokolja-e a vádlottak társadalomból való végleges kizárását, vagy pedig a büntetési célok enélkül, is elérhetők.

Az elsőfokú bíróság ítéletében nem indokolta meg kellően, hogy miért döntött a feltételes szabadságra bocsátás kizárása mellett, pusztán csak általánosságban, és az életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazása mellett érvelve utalt az elkövetett bűncselekmények jellegére és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességre.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint - megvizsgálva az eseti döntésekben megjelenő bírói gyakorlatot is - tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása általában akkor indokolt, ha az élet elleni cselekmény nem pusztán többszörösen minősülő, de a több emberen elkövetett minősítés (Btk.166.§.(2) bekezdés f/ pont) is megállapítható. Ezen túlmenően indokolt lehet még a feltételes szabadság kizárása élet elleni cselekmény miatt korábban már büntetett elkövetővel szemben, vagy a cselekmény az ország köznyugalmát súlyosan megzavarta, az állampolgárok biztonságérzetét alapjaiban ingatta meg (BH.2004/265., BH.2004/353.).

Jelen esetben azonban a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg olyan körülmény, ami azt támasztaná alá, hogy a vádlottak végleges elszigetelése lenne indokolt.

Kétségtelen, hogy a fenti három vádlott büntetett előéletű, az I.r. vádlott visszaeső, a II.r. vádlott pedig többszörös visszaeső, de előéletük figyelembe vétele mellett

sem látta indokoltnak a másodfokú bíróság a feltételes szabadság végleges kizárását.

A Btk.47/A.§.(1) bekezdése értelmében életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletében meghatározza a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

A (2) bekezdés szerint, ha a bíróság a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét nem zárta ki, annak legkorábbi időpontját - ha olyan bűncselekmény miatt szabta ki, amelynek büntethetősége nem évül el - legalább harminc évben határozza meg.

Ilyen esetben, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjának meghatározásakor, a büntetéskiszabási tényezőkön túl figyelemmel kell lenni az elkövető elbíráláskori életkorára is, hiszen egy idősebb elkövető esetén a feltételes szabadságra bocsátás minimális időpontjának meghatározása is gyakorlatilag tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását jelentheti.

Mindezek mérlegelésével a másodfokú bíróság a II.r. és a III.r. vádlottnál a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a törvényi minimumban, azaz 30 évben állapította meg.

Az I.r. vádlott esetében, akinek a felelősségét az elsőfokú bíróság más bűncselekmények miatt is megállapította, akinek az élet elleni cselekmény elkövetése az érdekét szolgálta, aki társait a rendkívül súlyos bűncselekmény elkövetésére felbujtotta, figyelemmel a belső arányosságra is, 35 évben határozta meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az így csökkentett tartamú büntetések állnak arányban a vádlottak által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, és a feltárt bűnösségi körülményekkel. Ezek a büntetések szükségesek és elegendőek ahhoz, hogy a büntetési célokat, az egyéni és az általános megelőzést elérjék, érvényre juttassák.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdésekben hozott döntéseit a másodfokú bíróság csak részben tartotta törvényesnek.

Törvényesen rendelte el az elsőfokú bíróság a IV.r. vádlott korábbi felfüggesztett szabadságvesztésének végrehajtását a Be.91/A.§. c/ pontja alapján, mivel vele szemben a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki.

Tévesen jelölte azonban meg a korábbi felfüggesztett büntetés tartamát, mert a Kisvárdai Városi Bíróság az 1.B.661/2004/69. számú ítéletével a vádlottat 1 év 10 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

Ugyanígy törvényesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a lefoglalt bűnjel további sorsáról is.

Tévesnek találta azonban a másodfokú bíróság a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezést. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság csak egymondatos indokolást adott, miszerint a vádlottakat a vonatkozásukban felmerült költségek államnak történő megfizetésére kötelezte.

A számításának alapját képező költségjegyzék mellé felvezetett bejegyzések szerint részben tévesen állapította meg, hogy melyik nyomozati eljárásban felmerült költség melyik vádlottat terheli.

Utalni kell itt a következőkre: Az 5. tétel alatt bejegyzett 51.535 Ft-os igazságügyi elmeorvos-szakértői díj a II.r. vádlott vizsgálata kapcsán merült fel (nyom.ir.29.o.), a 7. tétel alatt másodikként bejegyzett 34.770 Ft-os igazságügyi elmeorvos-szakértői díj a IV.r. vádlott vizsgálatával kapcsolatban merült fel (nyom. ir.49.o.), a 12. tétel alatt bejegyzett 52.410 Ft-os igazságügyi elmeorvos-szakértői díj a II.r. vádlott vizsgálatával merült fel (nyom. ir.71.o.), a 13. tétel alatti 52.401 Ft-os igazságügyi elmeorvos-szakértői díj a III.r. vádlott vizsgálata kapcsán merült fel (nyom. ir. 75. o.), a 14. sorszám alatti 50.850 Ft-os igazságügyi elmeorvos-szakértői díj a IV.r. vádlott vizsgálata során merült fel.

A hivatkozott tételek mellé vezetett nyilvánvalóan elsőbírői megjegyzések szerint ezeket tévesen terhelte más vádlottra.

Észlelte a másodfokú bíróság a nyomozás során felmerült költségek kapcsán azt is, hogy a költségjegyzék 14. tételét követően feltüntetett 2 db védői díj téves összeggel került bejegyzésre. Az első védői díj összege a nyom.ir. 83. oldalán található határozat szerint helyesen 3.600 Ft, míg a második összege a nyom. ir. 85. oldalán lévő határozat szerint 3.300 Ft volt.

A bírósági iratok alapján megállapítható volt az is (329. sorszám), hogy az egyesített kisvárdai ügy nyomozása során is felmerült 35.580 Ft bűnügyi költség az írásszakértő bevonása kapcsán. Erről nem tartalmaz rendelkezést az elsőfokú bíróság ítélete. Ezt az alapügyben felmerült bűnügyi költséghez tehát hozzá kellett adni.

Nem került bejegyzésre a költségjegyzékbe a 2012. január 12. tárgyaláson megállapított kirendelt védői díjak összege. Ezeket a másodfokú bíróság a tárgyalási jegyzőkönyvben megállapítottak alapján vette figyelembe.

Mivel az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összezszerűségében sem volt megfelelő, és az indokolásból nem derült ki, hogy azt az elsőfokú bíróság milyen elvek szerint osztotta meg a vádlottak között, így a másodfokú bíróság állapította meg egyrészt a bűnügyi költség helyes összegét, másrészt ebből a vádlottakat külön-külön terhelő összegeket.

Minden vádlottnak külön kell viselnie az elmeállapotának megvizsgálásával és a kirendelt védőjének díjaként felmerült összegeket. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a tanú1 megjelenési díjaként felmerült költség (46.tétel) kizárólag az I.r. vádlottat terheli.

A nyomozás során elvégzett DNS mintavétel, laborvizsgálatok, toxikológiai vizsgálat, igazságügyi boncolás, a sértettel kapcsolatos igazságügyi orvosszakértői vélemények költsége, az orvosszakértők jelenléti díja, a többi tanú útiköltsége a másodfokú bíróság szerint olyan költség, melynek viselésére az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottakat a Be.338.§.(3) bekezdése értelmében egyetemlegesen kell kötelezni.

A kitartottság büntette miatt a város1-ben folytatott nyomozás során készített igazságügyi írásszakértői vélemény díját, mivel az I.r. vádlott felelősségét nem igazolta, és az elsőfokú bíróság sem értékelte ítéletében bizonyítékként, a Be.338.§.(2) bekezdése alapján az állam viseli.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ítéletében bűnügyi költségként kezelte tanú2 és tanú1 tanúk rendőri elővezetése kapcsán felmerült költségeket.

A Be.74.§.(5) bekezdése kimondja, hogy az elővezetéssel felmerült költség nem számolható el bűnügyi költségként, az ilyen eljárási cselekménnyel okozott költség megtérítésére külön jogszabály az irányadó.

Ebből következően az ilyen költségeket a költségjegyzékbe sem kell bevezetni.

A 35/2008.(XII.31.) IRM-PM együttes rendelet rendelkezik az elővezetés végrehajtásával, valamint a terhelt elfogatóparancs alapján történő elfogásával és előállításával felmerült költség mértékéről, valamint megtérítésének részletes szabályairól.

E rendelet 2.§.(1) bekezdése értelmében az elővezetés költségének megtérítésére az elővezetést elrendelő határozatban megjelölt személyt kell kötelezni.

Ezt a költséget a 4.§.(1) bekezdése szerint az elrendelő szerv állapítja meg a foganatosító szerv igazolása alapján.

Egyébként az elsőfokú bíróság a 260/I. számú végzésével tanú2-t kötelezte is 7.000 Ft, a 260/II. számú végzésével tanú1-t 35.550 Ft elővezetési költség megfizetésére.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 13.B.1490/2009/340. számú ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.99.§.(1) és (2) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról a III.r. és a IV.r. vádlottak esetében.

A Be.381.§.(1)(2) bekezdésében foglaltak szerint döntött a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről.

E szerint a másodfokú tárgyaláson meghallgatott igazságügyi szakértők megjelenésével, az újabb szakértői vélemény beszerzésével kapcsolatos bűnügyi

költséget az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottaknak egyetemlegesen kell megfizetniük.

A II.r. vádlottat külön kötelezte ezen túlmenően a kirendelt védőjének díjaként felmerült bűnügyi költség viselésére, mert fellebbezése nem volt eredményes.

Ugyanakkor a IV.r. és az V.r. vádlottak enyhítésre irányuló fellebbezése eredményes volt, így kirendelt védőik díját a Be.381.§.(2) bekezdése értelmében az állam viseli.

Budapest, 2012. év december hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.

előadó bíró

. Halász Irén sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 13.B.1490/2009/340. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.113/2012/38. számú ítéletében írt változtatásokkal 2012. év december hó 5. napján valamennyi vádlott tekintetében jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2012. év december hó 5. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő